

CONCETTA LA MAZZA

Ji ezmanê şîn

Biography

Concetta La Mazza li Novara di Sicilia di 1936 de, keça mezin a Domenico La Mazza û Teresa Correnti bû. Di sala 1950-an de, piştî serdemek bi êş a "spartina" xaltîka dayika xwe, ew tev dêûbavên xwe li Domodossola bû, ku ew hîna bi mêrê xwe Giuseppe re dijî. Sê zarokên wî hene: Armando, Luciano û Daniela. Di van demên dawî de, xwesteka mezin a bîranîna zarokatiya xwe li Novara ketiye hişê wî û li vir jidayikbûna vê rojnivîska samîmî, kesane, lê tijî çîrok û referansên jîngeha wê serdemê ye: bajar, gund, mirov, adet, kevneşopiyên wê herêmê di salên reş ên Şerê Cîhanê yê Duyem de.

Enerjiya seretayî ya nivîsandinê

Concettaya biçûk ji apê xwe re tê spartin û li dijî îradeya xwe neçar dimîne ku li Castrangia di hovelek dûrî bajar û hevalên xwe de bijî. Ji ber vê yekê ew di salên dijwar ên şerê di navbera birçîbûn, nezanîna demê, xurafe û muameleya xerab de, di tenêtiyê de bi riya Via Crucis digere. Piştî şer koçberiya neçarî û dijiwariya xwezayî ber bi bakur ve dest pê kir.

Ev hemû bi awira keçikeye biçûk a ku di bîranîna xwe de qonaxên mezinbûna xwe ji nû ve vedihewîne û bi tazebûnek sosret û bi tîlek nazik a îroniyê kêfa xwendina - di dawiyê de - çîrokek emblematîk a civaka malbata me dide me, tê vegotin. ku dikare me bi kûrahî bimeşîne û ya ku aîdê her yek ji me ye.

Di vê romana kurt a Concetta La Mazza de, nivîsandin her qaîdeyek diherimîne û vedigere eslê xwe, ji her şematîzma fermî, ji zindîtiyek hundurîn a nepenî tê meşandin, ew dibe çemek xezeb ku her tiştî dişewitîne, ew barana giyan e.

Figurên mamên Antonia û Michele, yên jibîrkirî ne, çawa ku wêneyê Novara nayê jibîrkirin, bi comerdî, dorpêçandî û şîrîn, ewqas jî hişk û hişk e.

Di dawiyê de, derbasbûna dijwar a xortaniyê, dema ku tiştê bêserûber diqewime, lê Concettaya biçûk, bi saya wêrektî û hêviya xwe ya bêhêvî di pêşerojê de, bi saya çavên xwe yên ku karîbûn li wê derê dinêrin, teslîmî çarenûsa trajîk nabe. ezman şîn!

NINO BELVEDERE

"Ji bo min ceribandinê dest pê kir. Belkî rojek germ bû, havîna sala 1938an dest pê kir, ez du salî bûm û xaltiya min hat min hilda. Di çenteyekî qumaşê de wê blûzek û du cot pantor danî, paşê haya min ji her tiştî tune ku ez ji mala xwe derketim. Ez ew qas piçûk bûm ku min nikarîbû fêm bikim ku Via Crucis min wê rojê dest pê bike.

Ji ezmanê şîn

Beşa yekê - Mala bavê

Naha ew wêraniyek kevnare ye ku ji niştecihbûnê nayê, bi tevnên kovî xeniqîne û bi mêşan diqulipîne, lê, demek dirêj berê, li Novara, bajarokek di binê kelehê bi heybet de li çiyayên Messina, di kuçeyek li navçeya Engia de xaniyek nêzîk bû. Kanî. Deriyê pêşiyê li derenceyek hundurîn vedibû ku diçû qata yekem ku tê de jûreyek piçûk a bi daristanek dar hebû: ew jûreya razanê bû. Tu çûyî qatê jor û li wir metbex hebû, ger tu dikarî jê re bibêjî. Di quncikekî de tebeqeyek kevirî ku agir pê dihat pêxistin û sêpûla hesinî ku ji bo danîna qalika pastayê dihat bikaranîn hebû. Li pêş, bi dîwêr ve daliqandî, reş wek zozanê, kepçeyek darîn, du sir, yek piçûk û yek mezin, firina nanê pijandinê, li kêlekê sîngek nîv rizyayî, maseyek, du "furrizzî" û hin jî rizyayî. kûrsî. Di dawiyê de odeyek hebû, bi eywanek piçûk ku li kuçeyê dinêre, li wir bi zor cîh ji bo nivînek tenê hebû. Ew qul padşatiya ku bapîrê ku di sala

1934-an de jinebî mabû, tê de dijiya, di bin derenceyan de lavavekek kevirî bi qapaxekî darîn hatibû çêkirin. Ji ber ku kanalîzasyon tune bûn, divê ev dûmahî ji bo kêmkirina bîhnxeşiya ku hatî berdan xizmet kiriba. Bi xwezayî av û ceyran li malê tune bû, rehetiyên ku di wan rojan de baron jî tune bûn. Li teniştê wê dergehê darîn hebû ku diçû zeviya ku mirîşk li ser daran radibûn.

Di vê quncikê de, li derveyî dinyayê, diya min, ku dirûtinê bû, bi bapîrê min re, du bira û xwişkek ku ji wê mezintir bûn, zewicî bûn û li Novarayê jî diman. Diya min blond bû, nazik, ji bedenê pir qels bû, taybetmendiyên wê yên pir nazik hebûn û ya ku herî zêde di rûyê wê de xuya dibû, spî wek şîr, du çavên şîn ên mezin bûn, hema hema her tim ditirsiyan û xemgîn bûn. Belkî jî mirina diya wê ya ji nişka ve, di bîst û çar saliya xwe de, bû sebaba şikestina wê ya bedenî û exlaqî.

Çend sal piştî mirina dapîra min, diya min, bi saya destwerdana yek ji jinên xwe, bi Mîrê xwe yê Xerîb re nas kir. Bavê min ji malbateke esilzade ya ji Badiavecchia bû, yê ku meyxaneyek bi titûnfiroş û firoşgehan vedihewand. Ew malbatek kedkar bû, û bavê min, bi her awayî, zilamek pir xweşik, dirêj, tarî, ji xwe bawer û bi destwerdanê bû. Ew li gundekî dûrî bajêr dijiya: di nîv saetê de dikaribû bi peyatî, bi lez û bez biçûya wir. Bavê wî komir dikişand. Dayik jineke dînamîk bû, sibeh ew bi mêşê re diçû Novarayê ji bo kirîna eşyayên li dikanê: titûn, xwê û xwarinên xwarinê. Wê her tim cil û bergên xweşik û şalekî reş ê mezin li stûyê xwe dida, û tewra rojname jî dikir ku xerîdarên xwe agahdar bike. Ew tenê dikana gundî bû û di wê malê de kêmasiya rehetiyê tune bû, tevî ku heşt devê xwarinê hebûn.

Derengê êvarê, wî bi eşkereyî alîkariya xerîdarên ku nuha bi teşqele bûne - û berîka xwe- kir bi rijandina şerabê bi soda rengîn. Ji ber ku zarok her tim karê dê û bavên xwe mîras nagirin, bavê min hînî pîşeya cotkar bû. Piştî mizakereyekê ku çend meh dom kir, dê û bavê min carekê zewicîn, çûn hêlîna evînê ya xwe li mala li nêzî kaniya navçeya Engiayê çêdikin. Tam neh meh şûnda ez hatim vê dinyayê û li gorî adetek pîroz a başûrî, min navê

dapîra bavê xwe Concetta kir. Digel temenê min yê nazik, çermê min tarî û qermiçî hebû, ez her gav digiriyam. Ji ber ku dergûşa me tunebû, bapîrê min bi zorê hemû rojê min di himbêza xwe de diheband, bi şev ez bi dê û bavê xwe re di nav nivîna mezin de radiza. Bi her awayî ez pir gemar û bêtehemûl bûm. Piştî çend mehan, gava dît ku kar li welêt kêr e, bavê min biryar da ku here Sardînyayê kar bike. Dema ku ew çû girava din, diya xwe bi zarokê ku digirî û mexlûqek din di zikê wê de dixist, hişt.

Dema ez bîst mehî bûm xwişka min Rosa hat dinyayê. Navê dapîra wî bû. Berevajî Concetta, Rosa - dîsa li gorî diya min - bedew bû, bi rengê spî û pembe, porê qehweyî rûyekî hevsengî û bi du çavên şîn ên xweşik xemilî bû: kulîlkek, mîna navê wê! Wusa ku dema diya min Roza di hembêza xwe de çû ser kaniyê ku avê bine, hevalên wê jê pirsîn ka meriv çawa du keçên bi tevahî ji hev cuda tîne dinyayê. - Eva, Rûsîna, erê, tu bîlyakî bûyî, lê ya din... - Ev Rosîna, bedew e, lê ya din... hevalan bi qîrîna lêvên xwe gotin. Di vê navberê de, di vê rewşê de, min bêhtengiya xwe domand, mîna ku min pêhesiya ceribandina xwe ya ku, şikir ji Xwedê re, her çend ne bi îstîfayê be jî, hat seh kirin.

Ji bo vegotina çîroka mayî, pêşî, divê ez xaltîka xwe Antonia, bi kurtî, zî 'Ntuoia bidim nasîn. Ew xwişka diya min a mezin bû, di navbera herduyan de hevdeh sal cudahî hebû. Ew jineke kurt û qelew bû, bi porê pîs ketibû çavên wê. Rûyê wî yê îhmalkirî ji wî pîrtir xuya dikir û di awira wî ya vala de tenê ew qas heqaret hebû. Di bîst saliya xwe de, di temenê zewacê de, ew bi pismamê xwe yê yekem re, ku nû ji kar di tunela Sempione de vegeyabû, ku jinebî bû û kurekî wî yê sê salî hebû, zewicî. Ev zilam, mamê min Michele, mamê Micheri, mirovek kurt bû û dişibihe nusxeya plebeyî ya Qral Vittorio Emanuele III, ew li xaniyek ku xwediyê wî bû li kuçeyek pir karakterîstîk a bajêr bi gavên hema hema du metre fireh bû. Xaniyek xweş bû. Li qata binî dikana xeratan hebû ku li ser maseyên mezin ên navendî bi cîgir, du dolabên dîwêr tê de respî, qermiçî, gemar, çîp û qermîçok hebûn, torneyek ji bo dora lingên maseyên ku wî çêkiribû, çerxeke qirkirinê ku tê de

bû. ji bo tûjkirina balefir û lûleyan tê xizmet kirin, sobeya daran a bi teneke ji bo şilkirina benîştê, lewheyên ku li her derê hatine çikandin, çend dirûvên bi dîwêr ve hatine girêdan, hin bextewarên bextewar ên wekî pêlavên hespan, strûhên bizinan û çermê kurkan, bi kurtî, yek ji ew cihên ku niha tenê girêdayî cîhana bîranînan in.

Derenceyek darîn ber bi qata yekê ve diçû, li wir du jûreyên berfire yên bi seramîkên seramîk hebûn, di wan rojan de luks, palgehek ku mamê min çêkiribû, sofek, maseyek û çend kursiyên ku bi rafiya pêçandî bûn, cureyekî zincîreyekê. Di nivê Tebaxê de, ji balkona piçûk a ku li kuçeyê dinêre, dema ku merasîma Serpêhatiyê ber bi Abbey ve hilkişiya, meriv dikaribû bi destê xwe serê xwe yê tacdar ê Madonna bike. Lêbelê, ji qata duyemîn, we dikaribû Rocca Salvatesta bidîta û li pêş, di nav şikestinek di navbera xaniyan de, we dikaribû heyrana dîmena spehî ya çiyayan ku hêdî hêdî ji ezmanê şîn dirêjtir dibûn, heya ku hûn gihîştin deryayê ku, bi taybetî. di rojên biharê yên hênik de ku mij tunebû, te dikaribû Vulcano li qiraxa asoyê û dûv re jî Lipari, Stromboli û hemî giravên din bidîta: dîmenek xwezayî, kartpostalek pirreng û birûsk.

Derenceyek din hilkişiya qata yekê, li wir metbex û jûreya razanê hebû, ya yekem pir fireh bi sobeya darê ji bo nan û sobeyek ji hesin ji bo xwarinê amade bû. Bê guman ew xaniyek bedew bû, ji xeynî nerehetiya metbexê bê avgirek bi avjenî ji bo pêkanîna karên malê yên herî bingeheîn. Di wê demê de hin rehetî hîn nedihatî dîtin. Bi rastî, av ji kaniya giştî di holika zinc de dihat girtin û piştî birin qata duyemîn û li wir ji bo şuştina firaqan di nav hewzek mezin a terrakota de hate rijandin. Ji ber ku di lavaboyê de avjenî tunebû, ava hewzeyê dîsa anîn qata zemînê û avêtin tuwaletê. Ji bo jinekê ev kar pir westiya bû. Rewşa xizmetkar û rûreş, heta sînorê hemû bîhnfirehiya mirovî, di dema şîvê de gihîşt lûtkeya xwe, dema ku xaltîka Antonia, ji ber hurmeta mêrê xwe, neçar ma ku ji heman piyala ku berê lê xwaribû, bixwe û belkî jî kurê xwedê bixwe. heman tişt dubare kir, lê haya min a zelal ji vê yekê tune.

Mamê Michele mirovekî tarî û gemar bû, çiqas kedkar û bêaqil bû, li şûna dilê wî malika qûmê hebû. Min tu carî di çavên wî de çirûskek nermbûn û dilovaniya li hember kesên din nedîtiye. Xalê xwe li malê dihişt ku li kurê xwe binêre, diviyabû jê re xwarinê amade bikira, wek xizmetkara wî bikira û hertim bigota erê, erê, erê. Nikaribû li eywanê jî binihêre, wekî din dê pirsgirêk çêbibin, hema hema her êvar piştî kar bi hevalên xwe re diçû meyxaneyê da ku vexwe.

Ew bi terpilîn, di nava ter û bêhneke wisa bêhn de vedigeriya malê ku ne mimkun bû ku nêzîkî wî bibe. Li şûna wê, xaltiya min, li ber ronahiya rûnê, heta derengiya şevê bêyî ku bixwe jî li benda wî ma. Dema ku padîşahê biçûk vedigeriya - gelek caran hêza wî jî nemabû ku hilkişiya derenceyan - westiyabû, xwe li ser maseya kar a toz dihişt û tevahiya şevê li wir dima da ku hişyar bibe. Xalê Antonya, tevî her tiştî, paltoyek wî pêça û bi eşq li kêleka wî rûnişt û heta sibê li wî temaşe kir. Ji ber vê yekê sal derbas bûn û di berdêla ewqas dilsoziyê de, ji bo ku ji dîmenan dûr bikevin, nekarî biçu serdana xizmên xwe jî. Ew hesûd, biçûk û serdest, ji bo ku ew ji malê dernekeve, çû ji bo ku ji malê dernekeve, wê têlên dirînê, şûjin, girêkên por û tiştên din bikire. Dema ku ew ji bo merasîma dawetê hatibûn vexwendin, Apê Michele heta kêliya dawî venegeriya malê û Xalê Antonia nekarî bi tena serê xwe here, heya ku xizm nekarî mêrê wê bişopînin. Carinan karîbûn wî razî bikin, carên din ew di wextê xwe de dihat lê paşê, di nîvê şahiyê de, winda bû û xaltîka Antonia, bêhêvî û poşman, bi xemgînî vegeriya malê. Her ku dem derbas dibû, wê tal û xemgînî berhev dikir, ji ber ku ew veqetandî bû, nikarîbû xwe bi kesî re derxe, û bû nêçîra serêş û êşa diranên hovane ku bi hefteyan ew êşkence dikirin.

Rojekê cîranekî pir qenc û dîndar gazî apê Michele kir û ji ber van hemû xerabiyên ku wî jina xwe re kir, ew şermekar kir: - Divê tu şerm bikî - wê bi qîrînî li wî kir - ku jinek wisa êşê bikişîne... Antonia hewce dike ku hewayê werbigire, ne hewce ye ku hûn wê li malê ji hev veqetînin, divê ew jî wek hemû xirîstiyanan derkeve, here merasimê, here cem xizmên xwe. Berê her

tiştî ew hewce ye ku biçe meşê, tenê bi vî awayî serêşa wê ji holê radibe... - cîran hinekî sekinî, dû re wiha dewam kir: - Kêmtirî saetekê ji vir şûnde, em di rê de dimeşin. xwedî hinek erd û xaniyek piçûk a pir netewa bi metbexek li binê banî û jûreyek din a hindik şil heye ku dikare di havînê de wekî jûreyek were bikar anîn. Li vê axê nebatên fistiq, hêjîr, mandarin, mişmiş, tirî, zîzole, sêv, hirmî, zeytûn, bi kurtî her qenciya Xwedê heye.

Wek hûn jî dizanin piştî mirina birayê xwe ez mecbûr im li apê xwe bigerim û êdî ez nikarim debara gundan bikim, loma jî ez fikirîm ku bifiroşim. Tu çima nakî? Bi vî awayî jina te wê firsend bihata ku hewa xweş bêhn bike... Di destpêkê de Apê Michele dudilî bû lê paşê çû serdana wê û ew jî qanih bû ku wê bikire. Di demeke kin de peyman hat îmzekirin û milkê wî bû. Ji ber vê yekê, dişibihe Vittorio Emanuele III, her ku diçe jîr û xayin, ji xaltîka Antonia re pêşniyar kir: - Hûn ê fêrî hilanîna hêjîran bibin û bihêlin ku ew hişk bibin. Dema ku hûn neçar in ku kincan bişon, hûn ê dakevin çem û ava vexwarinê û xwarinê ya ku hewce dike ji xwe re bikolin da ku wê paqij bikin. malbatên ku li gundikên nêzîk San Basilio, Vallancazza, Badiavecchia û Piano Vigna dijîn. Di zivistanê de dema ku çem bi avê bibare dê nerehet be lê ez ê vê astengiyê derbas bikim. Ji aliyê din ve, hûn ê bikaribin li gundan kêfxweş bibin. Xalê Antonya, bi awira xwe ya nizmkirî, careke din, wek ku jê re hatibû emir kirin: - Cuomu tu voi, eu fazzu. - Çawa ku tu dixwazî, ezê bikim, keçika belengaz bi îtaet bersiv da.

Beşa duyemîn - Ji vê dinyayê

Di destpêka bihara sala 1936-an de, keça belengaz û apê xwe Micheri, koçî Castrangia, li gundan, li nêzîkî doşeka çemê kirin. Li gundikên cihêreng ên Badiavecchia, San Basilio û Vallancazza xeber belav bû ku ew hîn jî peyda bû û mirovan gazî wî kirin ji bo kar. Di wan rojan de adet hebû, her çiqas îro ecêb xuya bike jî, gava ku ji wan re maseyek, pencere, dergehek an jî dolaba lazim bû, gazî kexane dikirin û wî di mala xwe de mêvan dikirin: ji wî re doşek çêdikirin. wan darên pêwîst peyda kirin. Apê Michele hacet anîn û heta ku kar bi dawî bû li cihê xwe ma.

Gazî wî kirin ku darekê bibire û du sal hişt ku zuwa bibe. Paşê qurmê darê li dîwêrekî hate danîn. Xarpêt saw ji jor û arîkarek li jêr girt: "Serra serra mastro dascio che dumè fagimmo a cascia" (Saw an jî mamosteyê mezin em sibê sîngê çêkin).

Kurmê darê li ser dîwêrekî hatibû danîn. Bi saweke mezin tablo bi dest xistin û bi van pencere, nivîn û dolab çêkirin. Ji bo vî karî bike di 4an de rabû û bi çente û derziyên xwe derket rê. Gava ew hat mala xwe, mişteriyên şîrê teze bi pîvaz û pariyek nan pêşkêşî wî kirin. Di nivê rojê de plakaya pasta û perçek penêr. Di êvarê de wî dev ji kar berda û wan çend nanê xwemalî wek depoya pêşîn dan wî berî ku hesabê roja Yekşemê li Novara bidin.

Çend sal derbas bûn û kur, Turillu, mezin bû û ji zû de fêm kir ku ew niyeta wî tune, ji bo tiştê li dinyayê, ku jiyana xwe ya mayî li gundan îzole derbas bike. Ew hînî pîşeya bavê xwe bûbû lê dixwest pisporiyê bike û bibe kabînesaz. Wî karî bavê xwe razî bike ku wî bişîne bajarekî ku îmkana fêrbûna wê hunerê lê hebû. Ew çû Catania û piştî du salan şagirtiyê ew pir baş bû, wî xwe amade kir ku wî karî bike, û ji ber ku ew niha nozdeh salî bû, wî difikirî ku dem hatiye ku ew ji xwe re malbatek ava bike. Bi salan ew keça şivanekî nas dikir û biryar da ku bizewice, lê li dijî daxwaza mamê wî Miçerî bû, ku dixwest kurê wî bi jinek ji eslê xwe re bizewice. Di wan rojan de, nebawer bû, lê wusa bû: ji bo esnafê ku bi keça şivanek re bizewice, çavkaniyek mezin a bêrûmetiyê bû. Pevçûnek mezin ji nişka ve di navbera bav û kur de derket ku Turillu dihêle ku bê guman ji bav û dêya xwe veqete. Bi malbata xwe ya nû re ew welat terikand û koçî Comoyê kir û li wir bi karê xwe dewlemendiyek çêkir.

Zarokên mamê tune bûn, ji ber vê yekê, bi çûyîna Turillu re, ew bê guman tenê man. Kesê ku herî zêde ji vê tecrîdê zerar dît Xalê Antonia bû ku tevahiya rojan bi çûk, mêş û mêşên ku li derdora wê diqeliqî re dipeyivî. Di wê şikefta gund de derfeta wî tunebû ku bi kesî re biaxive. Tenê bi munasebeta betlaneyên girîng ên wekî Noel, Paskalya an cejna Madonna Assunta di nivê Tebaxê de wî dikaribû biçûya bajêr da ku serdana diya min bike. Di yek ji van seredanan de, piştî ku demek dirêj ji rewşa xwe gilî kir, wê ji xwişka xwe re pêşniyar kir: - Teresa delal, min dît ku tu pir zêde bi du keçên piçûk re mijûl dibî, Concetta bispêre min, da ku tu bibî. bêtir azad ku xwe ji yê biçûk re terxan bike. Ez ê wê bibim gundê ku hewa lê çêtir e û ez ê qenciya wê bikim - Diya min di destpêkê de nebawer bû, lê paşê, wekî her gav, karakterê xwe yê ku bi hêsanî tê şert kirin, da, piştî israra zor a xwişka xwe ew razî bû.

Ji bo min ceribandîna dest pê kir. Belkî rojek germ bû, havîna sala 1938an dest pê kir, ez du salî bûm û xaltiya min hat min hilda. Min di çenteyekî qumaşê de blûzek, du cot pantik danî û ez ji her tiştê ku ji mala xwe

derketim haya min jê tune. Ez ew qas piçûk bûm ku min nikarîbû fêm bikim ku Via Crucis wê rojê dest pê bike. Me li pey şopa mêşan da, heya ku piştî nîv saetê an jî belkî zêdetir em gihîştin vê cîhê tenê yê bi navê ne pir dilnizm Castrangia (Cassandra!) hema hema mîna ku bextreşiyê pêşbînî bike, bi kurtî ev nav jixwe planek tevahî bû, her çend. Min di wê demê de nikarîbû ferq bikim. Mêrê di destpêkê de baş pêşwaziya min kir, xaltîkê her carê ji min re şîranî dikirin da ku dilê min bi dest bixe û dema ku bi min re çû Novara ji bo seredana diya min, her tim bi israr ji min re digot ku divê ez venegerim malê, lê çêtir bû ku bi wê re mezin bibe ku tenê bû û ew ê bibe diya min. Ji bilî îtaatkirinê min nikarîbû tiştêkî bikim.

Di vê navberê de bavê min ji Sardînyayê vegeriya, tenê hefteyek ma, têra diya min ducanî kir û dîsa çû. Ew 1939 bû û sala din Antonietta ji dayik bû. Hîn jî bi zelalî tê bîra min ku xaltîka min Antonia ez birim Novara da ku diya xwe bibîne û min xwişka xwe yekem car dît. Min dixwest ku ez li malê bimînim da ku Antoniettaya biçûk hembêz bikim, lê xaltîka min, her ku diçe zêdetir di kontrola jiyana min de, wekî leşkerekî hişk, ji min re got: - Li malê, ez ê te bikim sedemek bedew - (Were em herin malê, ez ê ji te re kuçikek xweşik bikim).

Dema ku em gihîştin kozikê, wî "causitta" tije bi çavên sor û tirsnaq xiste destên min. Ez tirsiyam. Ew serdemek bû ku ez her gav digiriyam ji ber ku min dixwest ez vegerim Novara ba bapîr û diya xwe lê bi tu awayî mamê Antonia razî nebû: dilê wê li hember her gazindên min kerr û ker bû. Di sê salên pêşîn de me gelek wext li mala welatê Castrangia derbas kir, ku tê de giyanek sax tune bû, tenê kêman caran betlane di xaniyên li derdorê belavbûyî de dihatin dîtin.

Rojên yekşemê em diçûn gund û min serdana dayîka xwe, xwişkên xwe yên biçûk û bapîrê xwe kir. Bapîr mirovekî xweş û bi sik bû. Wî bi xwe re sindoqek ku carinan bêhn dixist. Zivistanan min dixist bin kirasê xwe û min dibir meydanê da ku li meyhaneya "Sciancaditta" ya li jora nexweşxaneyê hin şîrîn bikirim û şeraba tam bikim. Êvarê em vegeyriyan Castrangia.

Apê çend êvaran diçû provayê bi komê re, li wir li trombonê dixist, paşê li meyxaneyê sekinî û vexwar û bi coş vedigere gundan. 500 metre dûrî Castrangia wî dest pê kir "Concettina, 'ntoia...". Di vê navberê de, li malê, xaltîkê ji bo ku ava li ser sêpê germ bike, qalikê axê amade kiribû. Di nîvê rêyê pijandinê de, belkî ji bo ku şerabê biavêje, qalikek ava kelandî rijand. Xalê min di tepsiyê hesinî de pîvaz bi pîvazan re amade kir da ku makarona bitemirîne. Pîvaz kêmbû û min vereş kir. "Bixwin, nexwe ez ê kemînê bigirim û laşan bidim we...".

Di wan rojan de jinek bi eslê xwe Venedikî pîrika San Basilio bû. Dema ku di zivistanê de çem di lehiyê de bû, Apê Michele ew hilda ser milê xwe (ciancalea) da ku li dermanxaneyê li Novara bikire. Li malê sekinî û got "Antonya, şalekî bide wê, sar e". Xalê belengaz, ez nizanim ka wê fêmkir ku ew evîndarê Michele ye.

Ez niha pênc salî bûm, li gundan veqetiyabûm, bêyî ku bi kesî re bipeyivim ez bûm wek heywanên kovî. Min ji her kesî şerm kir. Dema em çûn Novara ji ber ku ez ji mirovan ditirsiyam min xwe veşart. Cîranan ev guhertin fêmkirin û ji ber vê yekê şîret li mamên min kirin ku min bişînin kreşê. Xwezî mam îqna kirin. Ji ber vê yekê serê sibê apê min apê min Michele şand ku ji min re biskuvîtek bikire û têxe nav selika kahîn a spî ya ku dapîra bavê min dabû min. Li gel biskuwtê hêkeke teze danî. Bi min re çû kreşxaneyê ku li nêzî abaya gund e. Dema keşîşê derî ji bo pêşwazîkirina min vekir, min dest bi qîrînê kir. Ji tirsê min selik avêt erdê, hêk şikest û ax li erdê ma. Xalê min bi derbekê li min xist û ez birim malê. Ji ber vê yekê roja min a yekem a kreşê jî bû min a dawî.

Werhasil, ji çar saliya xwe ve, mamê min digot: - Concettina, here Novara û ji bo serêşê ji min re carmieri (aramûzker) bîne. Ez li ser rêya mêşvanan wek ferqê bezîm, di nav taxa Greco re derbas bûm, carinan li ber kaniyê disekinim ku tîbûna xwe têr bikim û ez gihîştim dermanxaneyê "du Sarcittu". Ew dermanfiroş heyirî ma û ji hevalên xwe re got ku di demeke kurt de ez

wek birûskê diçûm û dihatim Novara. Di pênc saliya xwe de ez ji hêla xizmên dûr ve birin Barcelona. Li wir min cara yekem bi heybeteke mezin dît û guhdarî kir... radyo! Em jî çûne dikanekê ji bo kirîna perçek qumaşê reng pez. Alîkarê firoşkarê pêşniyar kir: - Her weha şapik û şapikê spî bikin. Di dawiyê de ew qayîl bûn û firoşkarê du bermayên belaş ên satena şîn a şîn û şîn ronî da. Roja din me qumaş birin cem diya min a ku di nava çend rojan de cil çêkir. Rojên yekşemê min xwe wek keçên marqîz û baronên Novarayê hîs dikir.

Di zivistana sala 1941ê de, di nava şer de, bavê min piştî ku karê xwe li Sardînyayê qedand, bi hevarekê xwe re biryar da ku li bajarekî bakur li bextê xwe bigerin û bi karê xwe yê berê yê kolberiyê re bijîn. Di hewayê de hestek hebû ku diya min dixwest tev bavê min bibe û ez ji vê yekê pir aciz bûm, ku rojekê ez xwe li binê nivîna wê daxistim, cil û bergên xwe ji xwe kirim û min çavê xwe li her du gewriyên birincê, çîpên paşerojê yên bi kêzikan kir, ji ber ku xaltîka min. qet min şûşt. Bi tundî ew ji min birin. Tê bîra min ku min xwîn dît ji ber ku min xwe birîndar kiribû. Min dîsa kirasê cawa ku bi şev û roj hewce bû, paşê cil û berg li xwe kir û kesî ferq nekir.

Dê berî ku here, ji ber ku belengaz bi tenê mabû, diya ku bi rêkûpêk ji mala bapîr derkeve. Ew li ser sazkirina çirayên elektrîkê difikirî, wê demê mafê axayan bû. Berê "u lusu" bi rûn dihat bikaranîn. Apê Michele ji vê yekê aciz bû: çend roj şûnda wî gazî elektirîkê kir û ew jî ronahiyê li mala xwe saz kir, ji ber vê yekê gava ez çûm gund min jî ji ronahiyek piçûk li ser derenceyên darîn ên asê kêfxweş bûm. Dema ku ez neçar bûm ku biçim destavê (latrea), di bingehe de kunek hêsan a ku li qata zemînê li pişt laboratûara wî bû, timî tabûtên li kêleka wê hatibûn danîn, ku mamê min ew çêdikir da ku li gorî daxwazê amade be.

Sibeha 1-ê adara 1942-an, bi cil û bergên satenê şîn û bi milên şîn ên sivik, tevî apê xwe û bapîrê xwe Tore, ez bi diya xwe û xwişkên wê yên piçûk re çûm postexaneyê li Piazza di San Sebastiano, yanî erê, otobus, ku dê wan bigihîne stasyona trenê ya Vigliatore. Xwişka wê Roza ya 4 salî

nexwest biçe jor û mamê wê, ji bo ku wê razî bike, jê re got: - ger tu neçî jor tuyê nexweş bibî - (Ez ê du caran bi te re biçim).

Ez, yê herî mezin, di bin bandora xaltiya xwe de, neçûm û li Novarayê mam. Min nedikarî giriyê xwe ragirim. Min rihetî di hembêza bapîrê xwe de geriya. Ew jî bi tenê ma û ji bo wê rojê ez li cem wî mam, da ku ez bi wî re tevbigirim. Piştî bîst rojan yekem nameya dayikê hat ku behsa serkeftina rêwîtiyê dike. Bav ji wê re apartmanek rind bi av û sobeya gazê, ji bo wê tiştêk nû dîtibû. Berdewamiya çîrokê, roja piştî hatina wê gazî kuaforekî kir ku porê xwe yê modayê bide. Li gund hema hema hemû jinan porê xwe yê dirêj bi tupê li xwe dikirin. Bi kurtî diya min di jiyana xwe de cara yekem bextewar û razî bû. Di dawiya çîrokê de wî ez ji xaltiya xwe re pêşniyar dikim. Bê guman wî derdê min li Castrangia xeyal nedikir.

Roja ku em çûn, xaltîka Antonyayê ez vegeyriyam gund û ji mêrê xwe re got ku ji min re pirtûka pola yekem bikire da ku ez fêrî nivîsandinê bibim, da ku ez li şûna pola yekem di meha Cotmehê de biçim pola duyemîn. Ez belengaz: Êdî min nikarîbû bilîzim, lê neçar ma ku wextê xwe bi nivîsandina mezad û hejmaran derbas bikim. Her carê mamoste dema ku ji San Basilio vedigeriya ku lê hîn dikir, di Castrangia re derbas dibû. Navê wê Mariya bû, keça kaptanekî bû ku apê wê nas dikir. Wî qedehek av pêşkêşî wê kir. Di vê navberê de min defter nîşanî wê da û wê jî xemek da min. Wê qelemeke sor ji çenteyê xwe derxist û nivîsî "baş kiriye". Çi kêfxweşî, çi bextewarî ku ez pesnê xwe bibînim, ev ji bo min awarte ye. Ez her roj bêtir melankolî dibûm, min ji wan lava dikir ku min bibin ba mam û kal û bavê min, lê xaltîka min got ku ne hewce ye.

Ew ditirsiya ku ez ji wan re bêjim ka ez çawa hatim dermankirin û xwarin. Bi rastî, xwarin têra keçikeke ku diviyabû mezin bibûya û bi pêş ket, têr nedikir: serê sibê pariyek nanê hişk bi penîr, nîvro seletek domate û du zeytûn dan min. Êvarê, dema ku mêrê wê li wir bû, Aunt Antonia çend makarona bi sosê xwemalî li ser pîvaza xav çêkir. Û ger min nexwara min rîska gelek lêdanê hebû. Ji bo cûrbecûr, hin êvaran wî pasta û fasûlî an

cûreyek polenta nerm û nerm çêdikir. Tenê di Noel, Sersal, Karneval û Cejna Paskalyayê de mirîşkek an jî kêvroşk dikuştin. Di meha Çile de wan berazek ku jê re selamê tûj û gurz digirtin, kuştin, lê diviyabû dilop bi dilop bihatana vexwarin, wekî din têra tevahiya salê nakin. Car bi car rojên yekşemê mamê min hindek pîvazên pîs dikirî ku, heta niha jî, tenê li ser wê hizirkirinê min nefret dike, an jî hin rovî li ser şaxeke parsûyê gêr dibûn, çîpên ku paşê dihatin sorkirin. Hemû jî xwarinên erzan bûn, ji ber ku li gorî wan, divê em jî wek kal û pîrên xwe fedîkar nebin û ji min re dûbare kirin: - Tu dibînî, her tim tenûrên wan tijî sosîs û masî hene, dixwin û vedixwin. Divê em ji wan kesan dûr bisekinin - wan got -. Apê min ditirsiyan ku xizmên din min razî bikin ku ez bi israr tev li dê û bavê xwe li parzemînê bibim. Ewqasî hewil dan ku ez ji wan nefret bikim, ku carinan gava ez bi wan re diçûm, min destên xwe dixist ber çavên xwe da ku wan nebînim.

Îlon hatibû û ez mecbûr bûm ku ez îmtîhanên têtetinê ji bo pola duyemîn bigirim. Apê min ez birin gund, ji cerdevan re şêwirîn ku çavê min li min bigire, mamosteyê min ê pola duyemîn û mamosteyê lijneya îmtîhanê. Wan hemûyan wek diyarî hêk anîn da ku pêşkeftina min misoger bikin. Tu carî têteliya min bi wan kesan re çênebûbû, di polê de çend maseyên darîn ên durûtî yên bi kerpîçan hebûn. Bi min re keçên din jî îmtîhana dermankirinê digirtin. Wan ez kirim ku li ser tabloya reş pirsgirêkên zêdekirin û jêbirinê çareser bikim. Hem kerpîç û hem jî tabloya reş ji min re bi tevahî nû bûn. Ez ji tirs û eybekê mîna pelekî dihejiyam, min nizanibû operasyonan çawa çareser bikim, ji ber ku xaltîka Antonya tenê ez fêrî nivîsandina jimareyên ji yek heta deh kiribûm. Paşê ji min xwestin ku ez hevokekê binivîsim, hinekî fikirîn di defterê de, lê min nizanibû ji ku dest pê bikim. Dema ku ew alozî xilas bûn, cerdevan ez birim malê. Xalê jê pirsî ka îmtîhan çawa derbas bû û cerdevan bersiv da ku ew pir baş derbas nebûye, lê ku biryara dawî di destê mamosteyan de ye.

Ecêb e, encam erênî bû û ez di pola duyemîn de hatim pejirandin: Ez amade bûm ku biçim dibistanê, lê pirsgirêka pêşgotinê derket. Mamê

Michele roja berê çûbû dikanê û bermayek ji qumaşê reş kirîbû. Xalê Antonya di nava rojekê de unîforma min ji min re çêkir. Ji bo kirîna peldankê bêtir drav hewce bû. Pereyên mamên min hebûn, lê ew bi teserûfê mijûl bûn, ji ber vê yekê wî, yê xirap, çî ji destê xwe tê kir û ji min re peldankek plywoodê ya bi kilama pencereyê çêkir. Ji min re pênûsek jî nekirin. Mamê min yek bi darê zirav û bi niçikek bi dawîyê ve girêdayî çêkir. Nikarîbûn dewsa du defter û qelemê bikirana û bikirana. Di 1ê cotmeha sala 1942an de xaltîka min bi min re çû dibistanê. Pêşî ew çû podestà ji bo ku belgeyek jidayikbûnê bixwaze ku dibistanê hewce dike ji ber ku ez ji polê bûm. Mamoste tijî dilovanî bû û bi germî pêşwaziya min kir, lê ez ji wê ditirsiyam, belkî ji ber qezayeke ku di zarokatiya xwe de di kargeha makarona bavê wê de çêbû, li şûna milê wê yê rastê, proteza wê ya lastîkî hebû. Ji min re di rêzên pêşîn de cihek hat tayînkirin. Rêhevalên min ên nû, yên ku berî salekê ez nedîtibûm, ji hebûna min dilgiran bûn, di nav xwe de matmayî man: - Çima ev dibe sedema sicca-sicca? - (Kî ye ev keça biçûk a çermsor?). Ez pir tirsiam û şerm kirim, min nekarî devê xwe vekim û min bersiva pirsên ku mamoste bi hezkirin ji min kirin jî neda.

Ez zarokekî çolê bûm û min cesaret nedikir ku ez derkevim pizîkê, carek jî min xwe peqand. Ji ber vê yekê dema ku ez hatim malê xaltiya min li min xist ji ber ku ew neçar ma ku kincê min bişo, ku roja din jî di wextê xwe de zuwa nabe. Roj derbas bûn û her carê heman tişt dubare bû. Mamoste ku nîvê rojê pê hesiya, ez dişandim tuwaletê, lê carinan ji bîr dikir û min ew dîsa li ser xwe digirt. Hevalên min guh nedan min û mîna ku ez bi belayê ketim ji min dûr ketim û hewil nedidan ku bi min re hevaltîyê bikin.

Ji ber ku li gund hevdu nas kirin, ji ber ku ez li gund nêzikî saetekê dimeşiyam ku ez biçim mala gund û ji ber vê yekê fersend tunebû ku ez bi wan re bibim heval. Mam tenê rojên yekşemê dihatin bajêr ji bo ku hevalan bibînin û li ber şûşeyek şerabê çend saetên kêfxweş bi wan re derbas bikin. Lê pirê caran xaltî ji bo ku emrê karê mêrê xwe wergire, li malê dima. Di şeş saliya xwe de ez li ser rêya dirêj a hêstiran meşiyam. Di nîvê rê de ez

rawestiyam ku ez komek binefş ên ku dora wan bi pelan hatine dorpêçkirin hilkim da ku pêşkêşî mamoste bikim.

Ez westiyam hatim dibistanê. Piştî nîvro ez bi çirûskên ker ên çîçikan û taveke gurr re, bêyî ku bi ruhekî zindî re rû bibim, vegeriyam gundan.

Min xwe di wê holikê de girt û bi tenê mam ku di wê atmosfera ne aram de bi xwe re xeyal bikim ku xaltiya min li hember min her ku diçe hişktir dibe. Mamê ku karê xwe diqedand, hema hema her tim li ber meyxaneyê disekinî û şev dereng vedigeriya malê, tim serxweş. Carinan, ji her carê pirtir, wenda dibû û venegeriya malê. Xalê wî û çend cîranên wî nîvê şevê bi ronahiya fenerên li kêleka çemê li wî geriyar. Gava wan dît ku ew li erdê ketiye, wan ew razî kirin ku biçe malê.

Di vê navberê de, min nikaribû tiştekî baş li dibistanê bikim. Di dawiya çaryeka yekem de mamoste kartên raporê belav kirin, paşê bi nîşaneyên faşîst û mixabin bi hemû mijarên kêmasî belav kirin: Karta rapora min ya herî feqîr di polê de bû. Ji bo ku apê xwe teşwîq bike, min jê re got ku kartên raporê yê din jî mîna yê min in û hema xaltîka min kelem girt. Ji ber vê yekê roj bi roj min bi tena serê xwe cesaret girt û di dersê de min hewl da ku bi hin hevalên polê re hevaltiyê bikim. Min xwest ez nêzîkî wan bibim, lê wan ez ji axaftinên xwe dûrxistim, belkî ji ber ku di çavên wan de ez keçeke gundî ya feqîr bûm.

Beşa sê - Lîstikên li ser qûmê

Di salên ku li Castrangia di tenêtiyê de derbas bûn, dem qet derbas nedibû, ji ber ku tenê tiştê ku we dikaribû bikira ew bû ku tevahiya rojê guhdariya çivîka çivîkan û di havînê de li çirikîna ker a çîkakan, dema ku siroko ji deryayê diherikî. Li ser rêya zigzag a çemê û gelî şewitandin. Heywanên gundan hevalên min bûn. Ji ber vê yekê min wextê xwe bi xeyalkirinê derbas kir. Min cîhanek ji xwe re ava kir ku ji fîgurên ku li hember paşxaneyê ezman an di nav çiqilên daran de ji min re xuya dibûn dest pê kir: heywanên kovî yên ku dipeyivîn, şovalyeyên ku min li qiraxa Kevirê Headsaver rêz kirin û piştê bi hêzên efsûnî min ew kirin xwarê, min temaşe kir ku ji tirsê wêran bûne. Paşê min Zinar veguherand ejderhayekî ku ji nişka ve xwe ji çiyê veqetand û bi jor de firiya, tirsê li gundan belav kir. Min ewrên ku dibûn qeyikên difirin veguherandim û ez li ezman gerîyam û difikirîm ku biçim deryaya dûr, ku diya min û xwişkên min li benda min bûn. Kîvroşkên ku ji ava çemê derdiketin û diwerimîn heta ku diherikîn ajalên dêw ên ku dema ku di çemê de pêş ve diçûn jî nebat ji koka xwe radikirin.

Carinan rûyê ne xweş a xaltîka xwe Antonia dihat bîra min. Wê ji min hez nedikir, ji min hez nedikir û min jê nefret dikir: diya min ez spartibû xwişka xwe, lê wê jî soz dabû min ku rojekê were û min bigire: Loma ez gelek caran hilkişiyam ser daran. asoyê mêze kir, bi hêviya ku ew bi bavê min re li ser

pişta hespekî spî were. Li gundikên nêzîk San Basilio û Vallancazza mêr tev derketin. Tiştê ku mabû jin, zarok û çend kal û pîr bûn. Ew gundên bêdeng bûn, ku jiyana bi zorê dest pê dikir. Dem rawestiyabû û mirovan bawer dikir ku dê her tişt biguhere, ku rojekê şer bi dawî bibe, şaristanî wê bikeve nav wê komika xaniyên belavbûyî, mirî û lerzî. Min dixwest ku hevalên min hebin, bizanim ku ez ne bi tenê û terkî bûm, bikaribim bibim parastin, bizanim ku ez dikarim li malên vî yan wî kesî bibim penaber. Heqê min jî tune bû ku bibêjim bê malbat im, dê û bavê min ji wê şîniya bêdawî wêdetir, li ber deryaya beramberî dûr, ku di navbera min û wan de mîna çiyayekî bilind û bêderbas bû. Li şûna wê ez neçar mam ku bi xaltîka xwe ya ku xerabî li min kir re bijîm. Gava ez li ser fikirîm û min dît ku ew xuya bû, wê bi wî dengê qîrîn û hov ez aciz kirim. Dengê ji bo qîrîn, qîrîn, heqaret û destdirêjyê tê.

Heywan jî ji dengê wî ditirsiyan. Bi tenê bi mêrê xwe re wê qirika xwe daxist û dengê wê bi tevahî guherî û veguherî birîna pez. Xalê min difikirî ku keçikek piçûk nikare tiştên ku li dora wê diqewimin fam bike. Min ne tenê her tişt fêhm kir, lê ji bilî vê, ez bêdeng û pasîf nemam. Şerekî berdewam bû. Têkoşîneke bêdawî û bêdawî. Car bi car ez li ser paşerojê difikirîm: ew pîr û bêçare bû, ez ciwan û hêzdar bûm, lê tevî her tiştî jî min ê xerab bi wê re nekira, ev ne di cewherê min de bû.

Carinan ez nêzîkî çem dibûm û li wir min dît ku kesên diçin cil û bergên xwe dişon, şuştinê dikin, yanî lihêf û betanî dişuştin, pêşî her tiştî di nav axê de dirijandin. Yan jî dema ku piştî birînê dihatin hiriya pez diþûptin û li ber tavê zuha dikirin ku spî bibin û dû re jî bi têkirina doşekên nivînan bi kar tînin. Ez çûm pariyên ku di navbera kevirên qeraxê de mane berhev bikim û cil û bergên xwe yên gemarî pê li wan kirim. Dema ku min nizanibû ez çi bikim, min dest bi hilkirina kevirên li qiraxa çemê kir û li keriyên keriyê mêze kir, min ew bi hostayî bi tiliyên xwe li jora serê xwe girêda, da ku pençên wan tiliyên min neçin. Min ew birin malê û êvarê dema apê min agir pêxist, min ew bihurandin û xwarin: ji bo min ew şîvek taybetî bû. Carinan ji dêvla

kevroşkan, gava ku kevir hildihat, beqên piçûk ên tirsnak bi bazdaneke vertikal ber bi jor ve gulebaran dikirin û min ji tirsan bazdida. Ez difikirîm ku ew hevalên min ên lîstikê ne û carinan ez poşman bûm ku ez biçim, tevahiya şevê wan di tariyê de tenê bihêlim. Dema ku ez neçar bûm êvarê vegerim malê, min bi dengekî bilind gazî Apê Michele kir, ji dengbêja ku li geliyê çêbûbû sûd werdigirim. Carinan havînan dema ku malbata Scardino li xaniyek li jor deştê rûdinişt, ez diçûm serdana wan. Min bi Mimma re lîst ku ji birayên piçûktir bû.

Goofy ji bo kulikan kursî û mase çêdikir. Çiqas xweş bû ku meriv çend demjimêran di nav şirketê de derbas bike. Serê sibê dema ku ji bo şîr bigirin çûn aliyê din ê çem gazî min kirin. Satila wan hebû ku tijî bikin, "Concettina" razî bû ku wî şîrê wê bibîne. Xwediyê dewaran Micca a Cappellea rehmê li min kir û nîv qedeh pêşkêşî min kir. Li mala xaltîka min me salê du caran şîr didît: dema ku biskuvî çêdikir û di Cejna Vejînê de dema ku bi hêka zengilê rengîn kevok amade dikir. Dema ku şîr keliya min her biçka wê xwar. Di jûra gund de nivîna mamê hebû, eger mirov jê re bêje nivînek, lewheyên ku li ser du hêlînên hesinî yên bi doşeka xîzê ve hatine danîn, ji ber ku wan mûyê hespê li Novarayê hiştibû, hebû. Ez neçar bûm ku li ser doşekê xîzê razê û bi tenê betaniyek leşkerî ya kevin li ser, rûn û qerisî bû. Ez bi kirasekî cawa ku min bi roj jî bê pantik li xwe dikir, ketim nav nivînan. Ne pêkan e ku ez sermaya ku her şev dikişandim vebêjim. Dema ku baran dibariya, ji bo berhevkirina ava ku ji banî derdiket, konteyniran bihatana danîn. Ger hewce bû ku ez bi şev pez bikim, diviyabû ku ez ji malê derkevim û nêzikî gavê bikim. Heger min fêhm nekira, çima ez xewnan didim û min li ser doşeka xîzê dikir, serê sibê jî min ê gelek lêdan bikira. Xalê Antonia jî bi heman kirasê ku bi roj bikar dianî, di xew re diçû, dema ku Apê Michele mîna diya xwe li xwe dixist.

Merasîma razanê li gorî rêûresma xwe ya asayî pêk hat: Pêşî ez çûm razanê, paşê dora xaltîkê bû, paşê mamê pantol û kincê xwe yê xêzkirî derxist. Bi kirasê xwe yê berbelav ku bi roj li xwe kiribû, ber bi nivînê ve çû û

çiraya rûnê ya li ser maseya li hember dîwêr hatibû danîn vemirand. Min, ê ku fesadî bû, min îdia kir ku ez nabînim û lê nêrî: gava ku ew xwe xwar kir ku agirê vemirîne, min dît ku sîlûeta wî li ser dîwêr, mîna siyek çînî, bi dingdonê daliqandî ye, hat pêşandan. – Ax, çiqas xweş e! – got, ji ber ku hemû şeraba ku wî vexwaribû, ew germ kir. Li tenişta nivîna wan du kulm hebûn, yanî du selikên kaniyê yên mezin, ku tê de hêjîran hişk digirtin. Bi çîpên pîs û rûn pêçayî û li ser yên paşîn jî kincê paqij ê mamê hebû. Di sindoqeke nêzîkî nivîna min de nan û şapîkek ku zivistanê dema ez diçûm dibistanê, li serê min pêçandî, cil û bergên min û xaltiya min. Min wan tenê rojên Yekşemê bikar anî dema ku em diçûn girseyî li Novara. Apê min digotin bila em wan li gundan li xwe nekin, ji ber ku em ê wan bêfeyde biqedînin.

Di Çile de beraz kuştin. Çend sosîs amade kirin û xwê kirin. Lingên kelandî di potek terrakota ya ku di nav gom de hatî nixumandin de têne parastin. Ew bi gelemperî di Gulanê de bi fasûlyeyên nû yên nû ve dihatin xwarin ji ber ku bi kevneşopî ew berê nedihatin xwarin. Carekê meha nîsanê bû, min pirs ji apê xwe kir, ji ber ku ez pir birçî bûm û min nizanîbû ezê bi nan çî bixwim. Apê min dest bi qîrînê kir ku ez dîn bûm. Rojekê dema ku ez ji dibistanê vedigeriyam, min Ofelia bi xwişka wê re li ser rêça mûle dît. Diya xwe winda kiribûn û bi bavê xwe re ji Fransayê vegeyabûn.

Ew ji min pirtir bûn, min rehm li wan kir û ji wan re got: Werin cihê ku ez lê dijîm, vê gavê xaltîka min li derve avê distîne, di firnê de potek bi xwarinê heye, hildin, xwe bixwin lê ne. Ji kesî re tiştêkî nebêje.- Spasiya min kirin û ji birçîna bê dudilî li pey şîreta min çûn. Di meha gulanê de, dema ku mamên fasûlî pijandin, çûn lingên beraz bigirin û ji dêvla wê tenê qalikê bi gewriyê re dîtin: bi xwezayê fikirîn ku ew ez im, bi rojan li dijî min hêrs bûn ku ez heqê xwe bidim. Wê carê min xwe pir serbilind hîs kir, ji ber ku yekem car min hestek xweş dît ku di şerek mezin de li hember çavbirçîtiya wan bi ser ketim. Ji ber kêmasiya paqijiyê, kêzik li seranserê malê bêzar bûn. Bi şev stûyê min diqulipandin û xaltiya min her êvar min bi rûnê zeytûnê rûn kir da ku fêkiyan xwîna min nemijîne. Serê sibê stûyê min wek boyaxkirî xuya dikir.

Mîna xaltîka min, min jî bi şûştina serê xwe re neşopandibû. Ji aliyê din xaltîka min porê min gêj dikir û bi av û şeker lê dixist, da ku rind bibe.

Li aliyê din hevalên min ên polê tim paqij bûn. Feqîrê wan jî bi qasî min pîs nebû. Mamoste jî bi min re ji her kesî dûr xist û ber bi maseya dawîn ve di nava karê marjînalbûnê de bû. Bedena min bi awayekî pîs bû. Salê carekê min di çem de dişûştin, bi munasebeta cejna Ferragosto, ya herî girîng a bajêr. Carekê dema ez li diya xwe difikirîm, ez nêzî heft salî bûm, ketim nav axura kelandî ya brazê. Min destê xwe yê rastê şewitand û apê min nebîr doktor, her roj bi giyayan derman dikir. Du bilbilên min ên mîna du hêkên kevokê hebûn, min ji êşê qîriya lê ew qet neliviya. Min dixuya ku ez ji aliyê mişkan ve hatime qirkirin.

Ez piştî çend mehan bi mucîzeyî sax bûm û hîn jî nîşanên wê hene. Di dema dibistanê de, dema ku ez roja Yekşemê li eywanê bûm, keçikek piçûk a ku dihat xwarê ji min pirsî ka ez dixwazim bi wê re biçim dursa katekîzmê ya Miss Vincenzina. Min nizanibû ev çi ye, ji ber ku xaltîka min ez dibirim cemaetê tenê di cejnên herî girîng de, min fêhm nedikir ku wateya çûyîna dêrê çi ye. Kahînek, Bavê Bûemî, li hemberê mala me dijiya, lê min pir kêman caran rastî wî hat û bi bêdilî li wî nihêrî. Xalê min ji min re got: "Eger tu pê re biaxivî, ew kahîn dê zimanê te jêke." Lêbelê, min xwest û bi awayekî neçaverêkirî destûr stand ku ez dersên katekîzmê bigirim. Min di wê dorhêlê de yekser xwe rehet hîs kir. Xatûnê pirtûkek û rojname da min. Bi bihîstina Îsa re ez pir kêfxweş bûm. Rojekê wî ji min re got ku ewê min ji bo Cejna xwe ya Yekemîn amade bike. Min li malê qala wê kir û ji min re gotin ku ez hîn pir ciwan im. Min bersîv da, derew kir, ku hemî keçên di komê de wê bikira. Di rastiyê de ew ji berê ve hatibûn piştrast kirin, lêbelê ez û jina ciwan lihevhatî man û bi kahîn San Nicola re tarîx danî: Roja Corpus Christi.

Pirsgirêka kincê spî derket, lê yekî ji xalê xwe re da zanîn ku keşîş ew kirê dikin. Roja ku ji mêj ve dihat hêvîkirin hat: sibê ew bi min re çû cem dêrê bi rojgirtinê. Wê difikirî ku keçên din li wir in, ji ber ku wê qet însiyatîfa têkiliya bi xanima katekîzmê ranegirtibû. Wê fêhm kir ku ez bi tenê me, heqaret li min

kir: "Derewno, rûreş." Mamosteyê min jî wê sibehê bi kesên din re li merasimê bû. Hin jinên hazir ew aram kirin. Kahîn hat û bi destê min girt û ji bo îtîrafê ez birim goristanê. Gotinên xweş ên ku min berê qet nebihîstibûn ji min re got. Min hîs kir ku ez difirim ber bi Bihuştê û min ji xwe re got: "Ne rast e ku kahîn zimanên xwe jê dikin, berevajî vê yekê ew dizanin ku êşa keçek piçûk çawa fam bikin." Ger min bikariba min ê bi şahî wî hembêz bikira û maç bikira.

Wî ji min re got ku pênc Silav Meryema wek tobe û ez vegeriyam cihê xwe. Xalê di cih de ji min pirsî, ka min çi ji kahîn re gotiye ku ewqas dirêj li wir mam, min got: - Xatûnê hînî min kir ku îtîraf nehênî ye. - Erê, lê divê tu cara yekem ji min re bibêjî - harpê israr kir. Qet nabe. Li wir girse, Civîn bû û di derketina derve de bi zorê ez destê mamê xwe maç bikim û bibêjim: "Keremke min pîroz bike". Min ji bapîrê xwe dest pê kir, her tim heman hevok, paşê ez li dora hemû xizmên geriyam. Xalê Gaetana pirtûkek da min. Ez birçî bûm, lê kesî xwarin neda min. Bi gelemperî, dema ku merasîm bi dawî bû, adet bû ku biçûya bar ji bo ku granîta bi bîskwîtan werbigirin, lê ew ji hêla maniya xilaskirinê ve li ser wan mabû: nîvro me plakek pasta xwar û danê nîvro jî em çûn cem wênekêş ji ber ku xizman pêşniyar kirin ku wêneyê dayika xwe bişînin.

Min pola duyemîn qedandibû û bi notên pir kêr derbas bûm. Wê salê em neçar man havînê hemû li gundan bimîn. Min îtiraz kir: - Qe nebe roja yekşemê divê ez biçim merasimê û serdana bapîrê xwe yê ku tenê ye -. Mirovekî pir baş bû, nexweşiya astimê dikişand. Qîzê ew îhmal kir, hinek ji xemsarî, hinek jî ji ber ku mîrê xwe yê ku her tim li cîran, xizm û xezûr hêrs dibû, ew îhmal kir.

Min cilşûştinê bir da ku bişon û bi dizî ji Michelillo birin cem xaltiya xwe, nexwe dê alozî çêbibe. Heçî hezkirina bavê xwe jî nedikir: rojekê yek ji xwîşkên wî yên nîvro hat Castrangia ku ji wan re bêje ku ew miriye. Ji wê re got: "Eger tu dernekevî, ez ê pê li te bixim."

Dema ku li gund şahiyek hebû, ji endamên koma muzîkê re "pezzo duro", ku ji ber birêkûpêkiya wê ya taybetî jê re digotin cemed, dihatin pêşkêş kirin. Mamê Michele, qet ne diyar bû ku ji ber ku ew jê hez nedikir, an ji ber ku ew berbi tevgerek comerdiyek neasayî ve hat kişandin, gava dît ku ez derbas bûm, gazî min kir: "Concettina, were û qeşayê bîne". Û ji ber vê yekê min fersend girt ku, di wan demên kêr de, ji tiştê baş kêfê bikim.

Demek berê Dr. Cosentino ji Baceno hûrguliyek ku di bîra min de winda bûbû anî bîra min. Dema ku kom li kolanên bajêr dilîst, zarokan hewl da ku tevî meşê bibin. Lê ji bo ku hebûna wan rewa bikira, diviyabû ku endamekî "nas bikira". Ji bo îsbat bike, destê wî di bêrika çakê de bû. Bi vî awayî ez li pey mamê xwe Michele bûm, lê Gianni Cosentino, kurê mamosteyê dibistana seretayî û bêbav, destê xwe di berîka serokê çete de girt.

Di nava şer de, hin bombe li Novara dest pê kirin. Her kes reviya û hin nasên xwe bi me re li Castrangia girtin. Ji bo min ew partiyek bû ji ber ku ez dikarim di pargîdaniyê de bim. Car bi car we dengê şarapnelê dibihîst. Her wiha xebera trajîk hat ku kurê xwediyê pastefiroşa Orlandoyê bi bombeyekê ji hev perçe bûye. Dayika li Domodossola, cara çaremîn ducanî bû, bi Rosa

û Antonietta re tenê ma. Bavê min ji bo ku bibe Bersagliere vegere Sîcîlyayê hatibû gazîkirin. Çend meh piştî çûyîne ew hîn bû ku diya wî keçikek bi navê Emma anîbû dinyayê û îmkana wî heye ku vegere malê ji ber ku tê çaverêkirin ku ew bi çar zarokan re bêpar bimîne.

Mixabin, dema ku ew gihîşt Domodossola, wî surprîzek dijwar dît: Emma piştî 12 rojan dev ji jiyanê berda. Piştî du rojan ew neçar ma ku vegere eniyê. Çend meh şûnda - ew dewra nediyarbûn û bêistîqrarê ya piştî 8ê Îlonê bû - wî karî ji leşkeriyê bireve û vegeriya Novara ku li benda bidawîbûna şer bimîne da ku tev li diya xwe bibe. Dikaneke pêlava biçûk vekir. Her roj ez diçûm cem wî. Ji bo temenê xwe şermok lê jêhatî, min têgihîşt ku dê bavê min bi jinek zewicî lê bi mêrek leşkerî re razê. Rojekê ez li Piazza Bertolami li ser cadeya bilind ketim sendoqa. Kesê ji dikana din bi bavê re sohbet dikir. Min bi tiliyên xwe yê nîşan û navîn îşaret kir ku çavên bavê xwe yê ku diya min dixapîne derxim. Cîranê karî min paş de bihêle, bavê min jî bi bişirînekê got: "Aqilê xwe bide". Di sala 44'an de xortekî porê reş, mîna wî porê qermiçî...

Li Badiavecchia kalikê bavê wî bi kansera mîdeyê nexweş ket. Min ji xaltiya xwe destûr girt ku ez herim wî bibînim. Ez gelek caran ji Castrangia hatim xwarê û ez li dirêjahiya çem dimeşiyam. Ez wî di nav nivînan de, aştiyane bi bîr tînim. Dapîr hîn bi dikanê re mijûl bû û dikaribû hindik wext veqetîne. Wê şaxek zeytûnê xiste destê wî da ku mêşan birevîne, lê ew xerabtir bû û êdî hêza wî nema û min ew ji wî dûr xistin. Di 2'ê Mijdara 1944'an de di 66 saliya xwe de çû bihuştê. Bav hîn li Sîcîlyayê bû. Apê wî jî beşdarî merasîma cenaze bûn.

Ji diya xwe tim û tim hin name distandin. Di '45 de bav vegeriya Domodossola û di '46 de birayê min Giuseppe ji dayik bû.

Beşa çaran - Rûn, tevn û çavê xerab

Li her derê dinyayê şer gur bû, têkilî dijwar bûn, êdî me ji Dayê xeber nedigirt. Xwezî bavê min li Sîcîlyayê di Korpusa Bersaglieri de hat bibîranîn û dema ku çend roj azad bû ew hat serdana min. Ji ber şer li gundan gelek kes hebûn. Mirovên jicîhûwarkirî bi gelemperî panzdeh rojan man, lê piştê bajar ket ber xetera bombebaranê û wan tercîh kir ku tevahiya salê li gundan bimînin.

Car bi car min xwe spart wan kesan. Malbateke bi çar zarokan hebû, tevî ku xwarina wan kêr bû jî, her tim di nava xweşiyê de bûn. Min çavbirçîtiya mamên xwe yê ku ew qas hêjîrên hişk hebûn û nedidan kesî dît: Min destek xweş hilda û bi dizî anî cem wan. Min hinek fasûlyeyên ku ji bo taştê dabûn min ji bo wan xilas kir. Nanê hişk jî: pariyek ku xaltiya min berî biçim dibistanê xistibû berîka min, min bi wan zarokan re parve kir û di berdêla wê de hinek kaxiz dan min ku ez li ser binivîsim, min kirin ku li ser swingê bileyizim û yekî ji wan pêlîstok, kursî û kursî çêkir. nivînên ji bo kuçikên ku wê dabû min û xwişka xwe ya piçûk, dema ku xwişka wê ya mezin ji me re kuçikên gewr çêkir.

Carinan diqewimî ku ez daketim ber çem, li wir jinên derdorê diçûn cil û bergên xwe bi ax bişon, û ez li wir rawestabûm û bi matmayî li agirê ku ji bo germkirina avê di konteynerek bi du kevirên mezin de hatibû pêxistin, sekinîm.. Min qet nedît apê xwe van operasyonan bike. Hema hema qet

nedişûşt an jî dema ku kes tunebû diçû çem ji bo ku cilên xwe yê rûn û pir qirêj eşkere neke.

Carên din min çavê wan jinên ku kefenê li malê du sê rojan li ser keviran pêçandî dikirin, didît. Di bin tava germ de şil kirin û ziwa kirin heta ku spî bû. Xalê min tim gazî min dikir, lê min digot qey ez nabihîzim. Di dema şer de, bûka wê jî tevî keçeke biçûk ji Torînoyê vegeyriyabû. Ji ber hurmeta ji bo Salvatore, kurê wê, ew wekî şahbanûyek hate derman kirin. Di wê serdemê de ew li gund man û ji bo vê yekê xaltîkê sabûna bîhnxweş, destmalên ketan, firaqê zuwakirin, çarşef û destmal derxistin ku bandorek baş çêbike. Di şûna min de wek xulamek hatim kirin, ez şandim ku ez kar bikim û ji kaniyê avê bînim, çimkî şandina mêvan şerm bû.

Cejna Noelê hat û li gor adetên bakur, serê sibê diyariyek xweşik ji zarok Îsa ji keça wê re hat dayîn: ji bo kuçikekê komek ji pot û tasên bedew. Ez ji bo wê kêfxweş bûm, lê di heman demê de ji ber ku ew tişt qet nehatibû serê min, ez ji hêrsa xwe diteqiyam. Ez qels û lawaz dibûm. Tirî hebûn, lê wey li xwarina wan: Ji bo şerabê diviyabû bihatana tengkirin. Te tenê yê ku ji cîranan hatiye dizîn bixwî. Fêlan hatin berhev kirin lê ji bo bifroşin. Min hinek bi dizî xwar wek zozanên li daristanê. Apê min tenê di sersal û cejnê de şîr dikirin ku biskuwan çêkin û dema ku kel dibû, min bi kevçiyê şîr dixist. Apê min kêman caran ji min re hêkên sorkirî amade dikirin. Min gelek caran hevî dikir ku wê ji min re bipijiqîne: - Were em wê bihêlin, da ku dema ku hêk ji destê me hat û hêk çêdibe derbas bibe (ew xortekî ji Messînayê bû ku diçû çoltera gundan hêk berhev dikir û wek teze derbas dikir) dikarin wan bifroşin û pereyan bistînin -. Du mehan hêk berhev kir û paşê difiro.

Xelkê Messînayê yê ku hêk dikirin belkî di destê wan de çiçikek hebû. Diviyabû hêjîran bihatana vexwarin, tenê çend hejî bihatana xwarin, yê din jî li ber tavê hişk bihatana hiştin ku bifroşin an ji bo zivistanê biparêzin. Di meha cotmehê de êvarê keştiyên xweşik dihatin çêkirin. Heger yê paqijkirî jî maba, mamê min ew ê wan li ser maseya jûreya piçûk (ne li ser tebeqê lê li ser doşeka rûnkirî ya rûnê ku ji çirayê dipijiqand) bihêle û serê sibê jî

dema ku radibû di saet. çar ji bo ku biçim ser kar, min ji xew radikir û kêzikan da destê min û ji min re digot: "Tu taştê dixwî". Min guh da wan û ji birçîna wan xwar, lê tama rûnê wan bû û ji neçarî zikê min êpand. Mamê li dor pesnê xwe da: - Ez ji xwarziya xwe hez dikim, heta derengê şevê jî ji wê re kêzikan amade dikim -. Di rastiye de nefret di çavên mamê min de hebû. Carinan dema hêrs dibû zer dibûn, sorê agirî dibûn: biçûk be jî, wan çavan li rûyê wî digirtin. Ew mîna kunên teng piçûk û kûr bûn ku nefret ji wan dibariya. Di vê navberê de, dizenterî û kurm bi ser ketin. Apê min her carê kevçiyek rûn dida min. Ev kurmikan ji xwe dûr dixwe, ji bo ku xwe qanîh bike, matmayî ma... paşê bi "prichentu"yê dest pê kir: - Mazzai un vermu gruossu quennu à pagana, ùa u mazzu chi sugnu hemû Mesîhî. An roja duşemê hûn dibihîzin, an roja sêşemê hûn dibihîzin, an roja çarşemê hûn dibihîzin, an roja pêncşemê hûn dibihîzin, an li ser Vinardî hûn dibihîzin, an li ser Sabutu hûn dibihîzin, matteia du jurnu of Easter u viermu sturdudu a tierra casca.-

(Min kurmekî qelew di dema pûtperestiyê de kuşt û niha ez wî wek xiristiyan dikujim. Duşema Pîroz, Sêşema Pîroz, Çarşema Pîroz, Pêncşema Pîroz, Roja Înê, Şemiya Pîroz, sibeha roja Paskalyayê kurmê matmayî dikeve erdê).

Ez çawa xilas bûm nizanim.

Li vir em parantezê vedikin.

Gelek sal derbas bûn û êşa zikê min hebû. Ez çûm rontgenê bi makîneyên mezinahiya odeyekê bikim. Çend papek spî dan min da ku bibînim ka birîn hene. Mixabin, tiştê nehat dît. Radyolog got ku ew gastrît e û ji bo kêmkirina êşê hin dermanên palatîf da min. Ez giham wê astê ku min nikarîbû kevçiyek av bistînim. Ez nêzîkî pêncî salî bûm. Paolo, hevalê Armando ji Piacenza, pêşniyar kir ku ez bibim cem pisporek. Ew jî hat ba Dr. Amûra gastrokopiye nikare ji qirikê wêdetir bikeve. Doktor got: "Ez nizanim çawa vê jinê xilas bikim," pilorus girtî ye. Hemû kesên gastrokopî li ser

lingên xwe ji odeyê derketin. Ez bi IV re li ser perçê. Doktor ji bo du mehan dermanek xurt ji min re nivîsand. Dema ez vegeyriyam amûr hîn derbas nebû. Ji bo sê mehan dermanek din a hîn bihêztir.

Pênc meh piştî seredana yekem, amûrê dest pê kir ku pilorus bişkîne. "Mûcîze!" Mazzeo got. Piştî ku lûle hate rakirin, wî gelek pirs ji min kirin da ku fêm bikim ka ew jidayîk e an sedem e. Min dest bi girî kir: - Belkî ew rûn bû ku Zîzî her carê ji bo kurmî dida min. Doktor destên xwe xist nav porê wî: "Rûn? Û tu hîn sax î!". Di berdewamkirina dermankirinê de, min carinan gastrokopî dubare kir.

Spas ji Doktor Mazzeo re ku jiyana min xilas kir, naha piştî salan ez dikarim xwarinê bi tenê bi hin dermanên vegirtinê kêf bikim.

Gava yekî ji eywanê gazî wê kir, apê wê serê wê dizivirî. Dûv re wan şîret kir ku ew qedehek piçûk a ferrokîn li ser zikê vala vexwe. Wê mêrê xwe qanî kir ku wê bikire û serê sibê jî qedehek da min.

Wekî din, xurafetî jî li wê malê serdest bû. Mamê wî her tim ji şeraba ku vedixwar serê wî diêşiya, lê li gorî wî sedem çavê kesekî bû. Jinik neçar ma ku wî dûr bixista: wê firaxek bi avê hilda, xwê û dilopek rûn rijand û dû re dest bi serşûştinê kir: - Oglu biridittu, oglu santissimu, were vê malê û vê yekê ji holê rake. morocchiu, oglu biriditto, derkeve û vê mammuccayê biqewirîne... (Rûnê pîroz, rûnê herî pîroz, bikeve vê malê û vî çavê xerab ji holê rabike, rûnê pîroz, hêzdar bibe û vî şeytan ji holê rake...).

Ev cihê rûnê pîroz, her ku berfireh bû, li gorî baweriya wan, çavê xerab diparêze. Demek şûnda av li çar hêlên odê hat rijandin û serêşê wî çû.

Ji bo qenckirina birînan, tevnên kovî bi rûn re û pariyek goştê piçûk didan hev û çêdikin. Ew tevliheviya tirsnak bû, wan got, bêkêmasî bû! Serê sibê qedehek ava bi magnezya dan min. Piştî demekê, hemû dilerizîn, ez neçar bûm ku derkevim nav sermayê da ku xwe azad bikim. Dema ku ez sax bûm,

wan ez şandim cem jineke ku sêrbaz dike: wê ez ji serî heta binî bi têt û destên min ên horizontî bi têt pîva. Ger perçeyek wenda bûya, wê salê ji mirinê xilas bû.

Her çend bi awayê xwe baweriya mamê bi Xwedê, bi Pîrozan, bi Madonna hebûya. Her sal di 8ê îlonê de ew diçûn Tindarî, ber bi perestgeha ku ji bo Madonna Reş hatiye veqetandin, bi qasî çil kîlometre dûrî bajêr. Jixwe ji pênc saliya xwe pê ve ez neçar bûm ku ez wê tobeyê bikim.

Bi helkefta çûna hecê ya perestgeha Tindarê, rojek berê xaltîkê ji çîçekan kapînîk çêkir. Apê bi lez çû nêçîrê û yek-du kevroşkên kovî anîn malê da ku bipije. Xalê ji bo ku bandorek baş çêbike, batilên dagirtî jî amade kir. Li neynîkê mêze kir û rûyê xwe bi qumaşê paqij kir. Wê demê strana "Zaza li ku ye, delalê min" di modê de bû û ez ketim edetê ku jê re bibêjim "zizî".

Em li dora yanzdeh êvarê ber bi Tindariyê ve çûn ku em bigihin berbanga sibê. Ji ber bêhêziya xwe westiyam û westiyam, min gelek caran ava şirîn xwest, lê wan mîna hemû mirovên din ên westiyayî ji esnafan nedikir: ew li teniştî kaniya ku li nêzî dêrê ye, ku ava germ jê diherikî, rêz digirtin. Ji bo aramkirina germê alîkarî nekir. Li gor edetê çîp, fasûlî û fasûlyeyên cannellînî kirîn, paşê çûn merasimê, nimêja Medinuzza kirin û di derketina derve de bi gundiyên xwe û xizmên min ên bav û kalê re hatin cem hev. Nîvro em çûn li bin darên zeytûnên derdorê xwarina xwe xwar. Çi heyf e ku ez pir westiyam, wê rojê bi rastî jî her tim xwarinên bi fêde hebû ku li ber hevalan bandorek baş çêbike. Di nav firavînê de kêvroşkek kovî ya ku di firnê de hatibû pijandin, ku mamê wê çend êvaran berî her tiştî diçû nêçîra wî, birîcan û bîber, tirî û biskuvîten xwemalî tijî dikirin. Ji bo vegere malê hevalan navgînek gerguhêz girtin: erebe yan jî erebeyên hespan. Min temaşe kir, berê xwe da ku ez bi peyatî vegerim. Tenê ku mamê min hebûya ez dikarim li hespê siwar bibim, wekî din biêş bû.

Beşa pêncan - Kûyan

Dîsa jî li ser mijara olê, ji ber ku mamê min endamê biratîyê bû, wan mecbûr bû ku roja Yekşemê ya Palm li dêra San Giorgio îtîraf bikin û ragihînin. Merasîm saet di pêncê sibê de pêk hat, kahîn pêşî li hemû mêran di kelepçeyekê de îtîraf kir, piştîre çû îtirafera jinan.

Dema dor hat apê wê, ku şalekî reş ê mezin li xwe kiribû, wê cil û berg nêzîkî keriyê kir, da ku bi qasî ku pêkan bû, xwe veşêre: wisa dixuya ku ew neçar bû ku nefesên şamomilê bixwe. Li xwe mikur hat û paşê: - Niha dora te ye - gote min. Di nava salekê de min xwest îtîrafê bikim jî, min nekarî. Xalê min bi min re got: "Divê tu henekê xwe bi Xudan nekî, salê carekê bes e, wekî din tu ne hêjayî hostayê yî ji ber ku tu bi çavê xwe jî guneh dikî."

Nêzîkî saet nehan Mesaja Pîroz, hevparî û tavilê malê. Wek her car, ji ber sedemên piçûk, mamê wê dest bi sondxwarinê kir û kuxikek nervê pê ket. Dîmenên ku nayên wesifkirin qewimîn: ger wê rojê ji ber hin sedeman hewcedar bibûya, nedikarî tif bikin, wekî din dê Xudan ji devê xwe bavêjin. Heger bêbextî bibûya, qapaxa sancê hilda, tif kir û şilê dîsa bi av û şikir vexwar. Di Hefteya Pîroz de gel bi şev jî li bajêr diman da ku beşdarî weazên êvarê yên ku keşîş li dar dixist. Roja pêncşemê colombe hatin amadekirin, hevîrê biskuwtê bi şiklên curbecur bi hêkên hişk ên kelandî yên bi av û anella, malzemeya rengîn a jehrî tê kelandin. Roja Îna Xweş di sibeha fitarê de me serdana hemû dêrên ku bi gulên genim xemilandî bûn, kir, paşê me sê pelên neviyê (gîhaya dermanî ya bi bîhneke tund) daqurtand, ku ji bo tevahiya salê rehetiyê misoger dike.

Ne hewce bû ku hûn bi roj bixebitin ku hûn Îsayê Xaçkirî neêşînin, heke we derziyê bidirû dê bistirê, heke we dît xetera êşandina laşê we heye û hwd. Ji bo wê rojê, min çî bikira, li min neket, wekî din Îsa bigiriya. Roja Şemiyê saet di yanzdeh de merasîma aştî û vejînê hebû. Hemû zarokan kevok anîn ku bereketa kahîn bistînin û paşê bixwin. Min çu carî nekaribû wê razîbûnê jê bistînim ji ber ku diviyabû min kevoka xwe bi du hêkan xilas bikim ji bo gera dibistanê ya ku roja Sêşema piştî Paskalyayê hatibû organîze kirin. Diviya bû ez hêkekê pêşkêşî mamoste bikim. Roja Paskalyayê ji min re berxekî piçûk ji makarona padîşah çêkirî, ya herî piçûk ji bo ku zêde xerc nekim, ji min re kirî. Apê ew qas stûxwar bû ku pêlavên xwe bi soba ku li ser êgir çêdibû dibiriqand. Ger xaltiya min bizaniya ku ew karekî diqedîne û heqê wî didin, şîret li min kir: "Ji mamê xwe bipirse ka wî pere aniye."

Hema ez û wê wek du xulamên biçûk biperizin wî, heta ku ew hejand û deh lîre da wê û pênc lîre ji min re. Min nikaribû pereyê xwe xerc bikim ji ber ku ew ji bo berazan bû. Carekê min ji xaltiya xwe re got ku ez dixwazim lotikan bilîzim. Wê razî bû ji ber ku ew hêvî dikir ku bi serkeve. Ya min derew bû. Di rastiyê de min li gorî hevalên xwe yên polê xwe di cil û bergên xwe de jî kêmasî hîs kir: şûtên wan hebûn, lê apê min ji wan hez nedikir û ez neçar mam ku cilên tijî li xwe bikim. Wan hemûyan çokên çokên pembû yên spî, qehweyî an şîn li xwe kiribûn, ez neçar bûm ku bi solên ku wê di porteqalî de çêkiribû bikim, rengê ku ji yên din kêmtir bû. Min ew li jor çokê ku bi bendek elastîk ve hatî piştgirî kirin li xwe kirin, lê pirsgirêka herî mezin ew bû ku, bêyî ling, ew digihîjin heta çokê. Li ser wê min cotek çortên kin ên bi kelepçe li xwe kirin. Jixwe ez têra xwe marjînal bûm û ez jî neçar bûm ku bi kincên xwe ve rawestim. Bi pênc lîreyan min plan kiribû ku ez cotek çolîkek hêjatir bikirim ku ez ê serê sibê berî ku ez têkevim dersê li xwe bikim. Dikan wê rojê girtî bû. Ji ber ku apê min ê ew pere bidîta, min nedikarî biçim malê. Min fikir kir ku wan di bin kevirekî de li ser riya mêşan veşêrim. Bi şev baran barî û ji ber ku ji kaxezê hatîn çêkirin, ew bi tevahî ji hev belav bûn, ji ber ku sibeha din dema ku ez çûm wan bigirim min fêhm kir.

15 roj derbas bûn û apê min ji min pirsî ka min lotikan qezenc kiriye. Wê demê jî ez ne rast bûm û min got erê. Ew pere qet nehat. Roja Îna Xweş, di dema meşa ji bo rêzgirtina Xatûna Me ya Xemgîn de, bi mamoste re hevdiştin kir û wî jê re ravekirin xwest. Ez ji şermê dimirim. Bi xwezayî haya wê ji her tiştî tune bû, ji ber vê yekê min di bin çavê wê yê giran de ji xaltîka xwe du çepik xwarin. Ez her tim bi dilxwazî diçûm dibistanê, lê bi encamên nebaş. Kesî ji min fêhm nedikir û ez her dem bi saya pêşniyaran dihatim pêşewazîkirin, ji ber vê yekê diya min aram bû ku wan her gav ez dixwendim. Ez bi pisîkê re baş bûm, heta ku rojekê mamê serxweş ji bajêr vegeya û heywanê pariyek bir ku xwe biçêrîne. Mişkek ku leşkeran hiştibûn hilda, li bejahiya vekirî kuşt. Ew ji bo min xemgîniyek mezin bû.

Di dema hênikkirinê de ez çûm genim û genimên ku li hewşa cîranan mayî çinim, xistim tûrikê û birin aşxaneyê Tindara Xanimê ya li ser çem. Dûv re min ard bir Novara cem pismamê diya xwe, ku jinebî bû û bi du zarokên xwe re bû, serê sibê çûbû daristanan kom dikir û firnê pêdixist, da ku nan amade bike ji bo yê ku ard jê re anîn, hinek pere qezenc kir. piçek nan ji bo zarokan.

Di meha îlonê de, dema ku hêjîr gihabûn, ez hilkişiyam ser nebatan û fêkiyên xweş hildigirim, di nav selikên kaniyê de ku bi çengelê ji çiqilan ve hatibûn daliqandin, kirim. Hêjîr dihatin birîn û li ber tavê li ser çîpekê zuwa dibûn. Piştî çend rojan ew hişk bûn. Di selikên mezin de dihatin çandin, zivistanê dihatin xwarin. Di wan demên xweş de, Mariya xanim, cîrana gundan, hat ku hêjîranên hişk amade bike. Ez gelek caran diçûm serdana wê. Diya gelek zarokan bû. Yek ji wan, Carmelo, epîlepsî bû. Car bi car ew êdî nedihat diştin. Dayika xemxwar çû li wî geriya û ez jî bi wê re hema kêfa min hat.

Dema ku ez di pola pêncan de bûm, mamoste ji me xwest ku em dêûbavên xwe agahdar bikin ku ew ê me bibe sînemayê ji bo diştina fîlma "Alpîka Piçûk". Apê: — Tu naçî wê çopê bibînî. Biraziyê kahîn li hember

bihîstibû: "Divê tu wê bişînî, min jî ew nedît." Paşê ew hatin barkirin û min karî herim.

Pakêtek bi şîrînî ji dayikê hatibû. Min hinek anîbû dibistanê. Dem dema xelayê bû û şîranî jî kêmbûn. Xwişka mamosteyê min ders da pola çaran dema ku ez di pola pêncan de bûm. Wê ji bo keçeke ji min feqîrtir ku nexweş bû şîrîn xwest û min hemû ji bo wê hiştin.

Di sala 1945 de bavê min vegeriya Domodossola. Min ew dîsa di Nîsana 1946 de dît û bi wî re diya min a ku li hêviya zarokek bû.

Min bi dê û bavê xwe re nêzî deh rojên xweş derbas kirin. Ez gelek caran diçûm seredana dapîr û dapîr û apê xwe, ji ber vê yekê min çiqasî dixwest min xwar û ji dapîra xwe ya ku ew difirote gelek soda vedixwar. Di dawiyê de diya min xwest ku min bi xwe re bibe bakurê Îtalyayê, lê xaltîka min, her dem derewîn û xweperest, ew qanî kir ku ez li ba xwe bihêlim. Ez di sinifa pêncan de bûm, ji ber bêhêziya xwe her tim têdikoşiyam. Di rojên îmtîhanê de xebera bûyîna birayê wî yê biçûk hat. Bi tevahî kêfxweş, lê di heman demê de xemgîn bûm, ez ji kêf û êş giriyam. Belkî jî ji bo vê yekê jî mamoste di îmtîhanan de min devê xwe venekiribû jî ez terfî kirim. Wê salê li gund beşa lîseyê ava kirin û hema hema hemû hevalên min ji bo îmtîhana têtetînê amade kiribûn ku têtetîn wê. Ji bo min tu şans tune bû: mamên min pê bawer bûn ku tenê kew diçin wê dibistanê. Bi rastî, gava ku wan dibistana navîn qedand, neçar bûn ku ji bo masterê xwe biçin Messina. Diviyabû dê û bavê min li ser şandina pereyên pirtûkan bifikiriyana, wê tu lêçûn nekirin. Ji ber ku min dixwest xwendina xwe bidomînim ez digiriyam. Dûv re wan fersend pêşkêşî min kir ku ez qeyda qursa pîşeyî ya du-salî bikim, celebek dibistana navîn a pir feqîr ku du sal dom dike. Kesên herî feqîr çûn wir, bi her awayî min qebûl kir. Bi paş û paş ve dimeşim, sibe û piştî nîvro ez beşdarî qursê bûm. Dibistan tevlihev bû: mêrên herî qehreman destên xwe li hember derhênerê ku dersên matematîkê didît, bilind kirin, wan mamosteyên îtalî û fransî jî xistin xwarê. Karê malê ji keçan re û zanîna

çandiniyê jî ji mêran re dihat hînkirin. Di rastiyê de, me qet tiştek fêr nebû. Qezenciya min baş bû ku ez şermokî û bi tîbûnek mezin a fêrbûnê bûm.

Beriya bidawîbûna sala xwendinê mamosteyan em ji bo şanoya xêrxwaziyê amade kiribûn. Diviya bû ku ez bi cil û bergên kuçeyan bi cil û bergan derkevim. Serê mamê wî hebû, şort winda bûn. Dema ku min ji xaltîka xwe re got, wê got: "Tu bêaqil î ku bend danîne." Min dilê xwe winda nekir: Ez çûm cem jina berber Liezza da ku ez pantolonê kurê xwe deyn bikim. Ji ber vê yekê êvara performansê, di nav gelek çepikan û bêhêvîbûna mamên xwe de, ku ji bo minasebetê di nav temaşevanan de amade bûn, min cil û bergên keriyê kolanan li xwe kir.

Mixabin, ev du sal jî derbas bûn û min dibistan qedand û bi wê fikirê ku ez wek berê û ji berê zêdetir cahil mam.

Beşa şeşan - Ji kerema xwe min bibore

(Ronahiya stêran)

Ez diwanzdeh salî bûm ku diya min di meha Tebaxê de bi bav û birayê xwe yê piçûk re ku min cara yekem ew dîtibûn, hat serdana min. Dîtina rûyê wî yê piçûk ez kêfxweş kirim û ez wê rojê wekî yek ji çêtirîn di jiyana xwe de bi bîr tînim. Dê û bavê min bibiryar bûn ku min bi xwe re bibin da ku vegerim dibistanê, lê xaltîka min ew ji bo cara çendan ew ji vê fikrê dûr xist: ew ê min bişîne ku ez bibim dirûtvan bi hêviya ku ez baş fêrî bazirganiyê bibim. Û wisa bû, li dijî daxwaza min. Dê û bavê min çûn û ez wek ehmeqekî li Sîcîlyayê mam. Ji wê demê û pê de aramiya min nemabû û tim bi dizî giriyam. Apê min digot qey dê û bavê min jî wek wan ji min hez nedikirin, min wek keçekê mezin kiribûn. Rojekê xaltîka min çû ba dirûtina herî baş a bajêr, ku diya min jî li wir fêrî pîşeyê bûbû, ji wê bipirse ka ew ê min bigire kar. Cilûbergan bersiv da ku jixwe heşt keçên wê hene û nikare hejmarê zêde bike. Dotira rojê apê wê çend hêk jê re anîn da ku wê qanîh bike û wê got: - Mehek şûnde vegere, belkî yek ji şagirtan biçe Tûrînê û cîhek ji xwarziyê te re azad bimîne -. Herî dawî piştî mehekê apê min ez şandim laboratuvarê. Xatûna ku bejna wê yek metre û nîv zêdetir nebû, pêşwaziya min kir: "Temam, ez ê te bigirim ji ber ku ez ji te xemgîn dibim, ez difikirîm ku tu tercîh dikî ku tu were ba min, ne ku li gund bimînî. bi xaltiya xwe re." Ew di ramana xwe de bi tevahî ne xelet bû. Dotira rojê di heştan de ez xuya bûm. "Dest bi şûştina laboratuvarê bike," wî ji min re got, "paşê hûn ê erdê

bişon." Çîrok ji min re dest pê dikir. Min bi qasî ku ji destê min hat paqijiyê kir. Ez bi bejna xwe piçûk bûm, ez donzdeh salî bûm, lê min heşt dît.

Min nizanibû erdê bişon: li gundan ji kevir bû û li gundê ku kaşûn lê hebûn, xaltîka min qet şûşt nedişûşt, da ku xira nebe. Min hewl da ku ez çî bikim, lê dirûtîne ji min re got ku ez baş şuştim. Di saet nehan de karker hatin û dest bi eleqeya bi doza nû (keça biçûk) kirin. Hemûyan bi hewayekî rehmê li min mêze kirin. Min axaftinên wan bihîst û ji tiştên bingehîn ên jiyanê matmayî mam. Car bi car hin karên dirûtîne didin min, tiştên ku min jê hez nedikir, her tim ji ber ku ez nikarim bixwînim tal dibûn. Aliyê rojê yê pozîtîf hebû: nîvro, ez neçar bûm ku vegerim gundan, min li malê bêdeng xwar xwar, destmalek li ser masê belav kir, şûşeyek, şûşeya avê û tebeqek rêz kir. Bi kurtasî, ji bo xwarina pariyeke nan û penîrê hişk ez jî wek hemû mirovên asayî kêfa min ji danîna sifrê hat. Piştî nîvro ez çûm cem cîranekî ku ji min neh sal mezintir û dirûtîne bû. Wê alîkariya min kir ku çavên min li ser nefsbîçûkiya min veke. Diya wê, xwişkek bi lingên fîl û seqetek din pê re dijiyan.

Carinan ez vedixwînim tasek şorbê. Dirûtîne ji min xwest ku ez alîkariya wê bikim ku li ser cil û bergên zarokan xiftanên xaçê dixemilînim. Carekê min krîza xemgîniyê derbas kir û kar nîvco hişt. Careke din, ji nefsbîçûk, min ax ji brazê derxist û bi derenceyê re çand. Gotin: "Kî li wir e? Ez ê bi nexweşiyekê bibim?" Di dawiyê de wan ji min fêhm kir û min efû kir.

Carna ez diçûm cem rahîbên sêwîxana Antoniano ku bi sêwîyan re bilîzim. Ji ber ku rojên xwe bi rêk û pêk dijiyan, min hinekî çavnebariya wan kir. Li ser sifreya ku her tim xweş hatibû danîn xwarin dixwarin, paşê dilîstin û di dawiyê de di demên diyarkirî de bi duakirinê xwe spartin îbadeta Xwedê. Min fikirî: - Xwezî wan, êdî dê û bavên wan nemane û dîsa jî bi keşîxaneyan re xweş dijîn, dê û bavê min jî hene, lê ez neçar im ku bi van hirçên mamê re bijîm. Bêyî agahiya wan, ji bo ku ez ji lêpîrsîneke bêzar dût nebim, carcaran ez diçûm seredana xaltiya bavê ku li gund dima. Min ji wê pere xwest ku nameyekê ji dê û bavê xwe re bişîne û jê lava bike ku ez bi xwe re bibim.

Her sal di Mijdarê de wan ez dibirin fûara Sant'Ugo ya ku li Piano Vigna pêk dihat. Li vê derê bav û kalên bav û kalan îsotek ava kirin ku tê de goştê sorkirî û sosîsên ku bi hev re bi qedehek şeraba xweş difirotin amade dikirin. Ji bo min fersend bû ku ez bi xizmên xwe yên bav û kalan re bim, goştê xweş tam bikim û sodayek rengîn vexwim, li esnafên ku difiroşin brazî, fenerên, firaxên axê, qurt û bumbaelli binihêrim.

Dotira rojê em dîsa çûn Badia Vecchia ji bo cejna Sant'Ugo, girseyek, meşeke piçûk û dûv re dîsa çûn dikana dapîr û bapîrên min ên ku sosîs, nan û soda pêşkêşî min kirin, ev ji şûşeyek piçûk a bi topê girtî rijand. li hundir.

Carekê beriya zayînê em 3 rojan çûn Messînayê. Em bi xizmekî xwe re razan. Min piçek jê hez nekir: wê ji mamên xwe re got ku wê hêkên cotkarekî li sûkê dizîne û bala wê kişandiye. Ez di katekîzmê de hîn bûbûm ku tu diziyê nekî. Êvarê em bi keça xwe re çûn cem mîrzayekî ku peyker çêdikir. Ji bo ku ez bi comerdî bim, mamên min pere dan min ku ez wan bikirim. Li ser maseya rûnkirî ya Castrangia min karîbû dîmenek zayînê ava bikim. Bi şaxên asparagusê û hinek pembûyan min hêlînek çêkir. Êvarê kêfa min ji atmosfera du mûmikên ku bi şêlên gûzê yên bi rûn û perçek têt li kêleka Baby Îsa hatine çêkirin, hat. Apê Michele jî ev fikir nirxand û xwest ku min xelat bike: "Ntoia, du hirmî bişkîne", û apê min çû wan bike bin nivînên wan ên ku lê diman.

Dema ku ez bi tena serê xwe li Novara radiwestim, di dema novena Noelê de ez bi cîrana xwe Antonietta re çûm xizmeta ku di 5ê sibehê de li dêra Annunziata hate kirin. Li piştê dêrê pîrozker kursî ji bo xercan peyda kirin. Me ew ji malê anîn. Di vegeerê de me serdana Carolina, şûştina endezyar kir, ku serê sibê zû di bin derenceyan de dixebitî. Wê demê ew berê xwe dabû ku ji kaniya San Francescayê bi qurçikên mezin avê bikişîne, da ku taba darîn tijî bike. Got: - Caùsi, li vir bisekine, ez ê bibînim ka êvarê ji mîrzayan re biskuvît maye, da ku hûn taştê bixwin. Hema hema qet dest vala venegeriya. Min Antonietta vexwend ku were jor û me brazier vexist.

Dema ku Carolina tişteki din nedît ku ez bixwim ez çûm metbexê da ku pariyek nanê hişk û qedehek ava "bumbaello" wergirim. Em heta saet 8an rawestiyan da ku dolaban çêkin, paşê me xatir xwest: Ez çûm atolyeyê, Antonietta çû mala xwe da ku alîkariya diya xwe bike ji ber ku ew bi 8 birayan re keça tenê bû.

Li Novara tenê min xwe wek hemwelatîyek hîs kir. Dema ku ez çûm serdana bapîrê Turî, min camên wî paqij kir û wî "a srea" (şîretek) da min. Ez çûm cilê neynûkê bikirim. Dema ku min hîs kir ku ez ê bi apên xwe re bibînim, min solvan jî kirî da ku wê jê bikim. Min toza tilîkê wekî toz bikar anî. Heyf: rojekê min ew li ser rûyê xwe hişt û di nav derd û kulên xwe, sîle û heqaretên xwe de derbas bû. "Te pereyê wê çopê ji ku aniye?". Û min got: "Ma tu nabînî ku ew ard e?". Di vê navberê de cîran koçî taxeke din kirin. Rojekê wan ez vexwendim ku biçim sîrkê. Min got: "Pereyê min tune.... Bi deyn dane min. Piştî nîvro deryavan diçin laboratuarê da ku ji pêşandanê kêfê bikin: meymûnên li ser trapeze, zarokên li ser hespên piçûk, fîl, palyaş, tiştên ku berê nehatine dîtin. Mixabin ez mecbûr bûm 8 lîreyan bigirim.

Çend roj şûnda, dema ku ez diçûm Castrangia, li San Salvatore min dayika hevalek xwe ya dibistanê dît ku bi çenteyek tije sebze ji cotkaran kirîbû. Wî ji min pirsî ka ez dikarim vegerim bajêr (ji ber zihniyeta wê demê şerm dikir ku bi çenteyê xwe ve here meydanê!). Ez razî bûm, difikirîm ku ez bi tîpê hinek pere qezenc bikim. Lê mixabin ku bi zehmetî gihişte mala xwe, çar fistiqan xelat kir. Min dilê xwe winda nekir. Min lîreyek bi firotana dolikek ji bo xanima Fantînayê qezenc kir. Min Pinokyoyên kartonî yên bi ling û milên ku bi tîl diherikin çêkirin. Hin zarokan ew bi çend quruşan dikirin. Ramanek din: ji bo zarokên feqîr şûşeyên rojê. Ez li ber baran li şemalên rengîn ên zelal digeriyam. Bi kaxezek şekir min çarçove qut kir û karî centên din bidest bixim. Piştî du mehan min karî 8 lîreyan vegeînim.

Bapîr, tevî temenê xwe yê mezin, astma û herniya ku ji pênc saliya xwe pê ve hebû, li gundan hewl dida ku bala xwe bikişîne, ji ber ku keça wî hema bêje qet nediçû serdana wî. Ew di du mehên havînê de baş bû, dema ku

bûka wî ji Messina hat: wê kincên wî şuştin û mal serûbin kir, da ku ew ji her tiştê ku di salê de berhev bûbû paqij bike.

Gava em hevdu didîtin ji min re digot: "Xalê te şerm e, tu nikarî kalekî belengaz di pîsîtiyê de wisa bikî." Êvarê ez çûm raporê, lê xaltîkê rexne li xesûya xwe kir: - Ew hemwelatî ye, bi xwe dikare çî bixwaze -. Û min lê vegerand: "Tu rast dibêjî, min paqijiya ku tu dikî dît: te jî mîzê bi asîdê şuşt û dîsa şewq da." Li ser vê yekê ji ber ku divê ev tişt neyên axaftin û ez nefret kirim, li min sîleyek da.

Rojekê bapîrê min hinek pere da min û min pirtûkek stranên kirî ku keçên atolyeyê behsa wê dikirin. Demekê min karî veşêrim, lê êvarekê wextê min nema û mamê ku ferq kir, dest bi sondxwarinê kir: - Ev çopê gemarî jî, niha tu dibî kulmek -. Li ser van gotinan min berî wî ew avêt rûyê wî. Wî serhildana min ji ber çavan winda kir, kembera pantolonê min daxist û bi tundî dest bi lêdana min kir. Ez nêzîkî sêzdeh salî bûm û tenê cara bû ku wî ji jina xwe re got: - Min bihîst ku xanimek diçe bakurê Îtalyayê, bi xwarziyê xwe re bibe gund û bi wê re bişîne cem dê û bavê wê -. Di wê kêlîkê de ez xwe kêfxweş bûm, min êşa lêdanên ku min kişandibû jî ji bîr kir, paşê ez bi fikirî çûm û li ser giya rûniştim. Tarî dest pê kiribû, ez fikirîm, gava ku sîbera şevê di nav çiqilên daran de bû û bayekî sar û sivik ji çem derket.

Min xwe spart dara gûzê û li ewran nêrî. Min gelek xewn dît, xeleka xewnên rengîn. Bayekî sivik rûyê min hejand. Min çavên xwe vekir û ecêb min ji wî cihê ku min her dem jê nefret dikir hez kir û min yekem car bi matmayî fêhm kir ku ew tenê bi ronahiya stêrkan ronî bûye. Min xwe berda vê rewşa terikandinê, min dîsa xewn dît. Bextewarî mîna herikîna nepenî dilop bi dilop ket hundirê min ê biçûk. Ez ne zarokekî şîrîn bûm. Lingên min qermiçî bûn, ji ber ku ew li ser kevirên tûj ên çemê meşiyane, lê tevahiya laşê min, û heta giyanê min, êdî ji her tiştê ku şîrîn û nazik xuya dike nefret kiribûn. Lê ez îtîraf dikim ku ew xewa kurt wê êvarê ecêb bû û min careke din ew nedît. Dibe ku ji ber vê yekê hê jî tê bîra min. Ji nişka ve destek danî ser milê min, Xalê Antonya hat û bi awayê xwe, ji nişka ve ez ji xew şiyar

kirim: "Were em herin malê. Dema ku em hatin, hûnê destê mamê xwe maç bikin û jê re bibêjin - Ji kerema xwe min bibore -". Û wisa bû.

Wê êvarê ez bi lerzîn çûm nav nivînan, wê şevê min xew nekişand û bi seatan bi hêviyên rojê bi hêrs derbas bûn. Ger ez bêyî ku haya min jê hebe, ez bi xew ve biçûma, ez ê ji nişka ve mîna ku bi bangek an hejandina hişmendiye bihejiyam, ku ji min re lazim bû ku ez şiyar û bi êş bim û bêhna min neda. Min wextê mayî bi çavên vekirî derbas kir, li cinawirên ku tariya şevê li ser dîwaran dikişand, mêze kir û bêyî ku hêza min hebe, ez giriyam û giriyam. Lê ew ne qîrînek xemgîn bû, ew tiştek din bû ku min nedikarî fam bikim. Dotira rojê ez neçûm laboratuvarê, ji ber ku laşê min dişibihe nexşeyê, ew pir birîn bû. Ez tenê piştî hefteyekê vegeriyam dema ku nîşanan dest pê kir.

Beşa heftan - Emilia

Roja yekşemê piştî nîvro ez bi çend hevalan re çûm sêwîxanê: keşîşekê bi çend henekên xwe Mizgîn bi awayekî xweş ji me re rave kir. Çi kêfxweş e ku meriv wê saetê bi kêfxweşî derbas bike. Rojekê wî ji me re got ku metranê Messina dê di meha Cotmehê de ji bo Tesdîqan were.

- Heger tu vê Sacramentê dixwazî, destê xwe hilde, da ku ez bikaribim wê ji serekkahîn Monsignor Salvatore Abbadessa re ragihînim. Piştî çend rojan min ji zîzî re got. Ew şerm kir: Diviyabû em li xwedawendekê bigerin. Min ji wê re keça postevan, Xanim Rîna, mamosteyek ciwan pêşniyar kir. Em çawa dikarin ji wî bipirsin? Roja din em çûn mala wê û wê qebûl kir. Di 9'ê Cotmeha 1948'an de piştî nîvro ez bi hevalên xwe re çûm Dêra Dayikê ji bo ku îtîraf bikim. Dotira rojê ez serê sibê çûm mala xwedawenda xwe, wê zengilek filîgranî ku bi dilên piçûk pêçayî, da min. Min dest bi şabûnê kir. Saet 11 em çûn dêrê. Metran hat û dest bi pîrozkirina merasima pîroz kir. Di navberê de em di nav newala navendî de rêz kirin û yek bi yek me piştrast kir. Dema ku merasîm qediya, mamên xwe qehweyek jî nekirin. Wan bi tenê bi navê "commare" silav da wê.

Tê bîra min ku di zarokatiya xwe de dema em ji Castrangiayê vejeriyan, beriya ku em bigihêjin gund li wir kelekek ji bo Xilaskar hebû. Zizî bîskekê sekinî û bi dengê bilind got: "Ay dayê, dayê...". Min fikirî ku ew dua bû. Dema ku ez mezin bûm, min fêhm kir ku ew li şûna wê gazî diya xwe ya mirî dike, ji ber ku goristan hema li jora kelîsê bû. Ji ber ku zîzî ji bo cejna Êzdiyan jî neçûbû min qet neçûbû goristanê. Min zanibû ku li wê helkeftê

xelk li cîhekî bi navê "Fussadello" ji Miss Signorino kulîlk dikirin û hema di rê de diçûn ji bo xemilandina tirba hezkiriyên xwe. Carekê min ji zîzî re pêşniyar kir: "Çima em neçin ser gora diya te jî?".

Wê bersiv da ku ew ê poşman bibe. - Heger tu nexwazî kulîlkekê jî jê re bînî, gazîkirina "dayik - dayê" bêkêr e. - Li ser van gotinan hema ji xwe re hejand. Em çûn Fussadello ji bo kirîna çend çîzan. Roja hemû pîrozan ez çûm gazî bapîrê Tûrî kir ku me bibe ser tirba "dayik"an, ji bo min dapîra Rosa. Bapîrê min vê dawîyê ew tirbe ji nû ve ava kiribû, ji ber ku di dema şer de bombeya ku li goristanê ketî, wêran kiribû.

Her çend ez serbilind bûm ku şerek din bi ser ketim jî, ramanên min şev û roj bi dê û bavê xwe re bûn. Dema ku ez di laboratuare de bûm min hewl da ku bala xwe bidimê. Min dest bi dirûtinê kir: Min qalik ji bo ser milan amade kir, min li hesinê komirê teqand. Dema ku hesin germ dibû keçên mezin ji bo çêkirina cilan perçe ût dikirin. Ji bo ku ew tam nemîne, girseyên ku di navbera du rîtan de hatine dirûtin, di nav de didan. Ez çûm ji bavê xwe yê ku malzemeyên tivingê difirote wan bikirim. Ew pellet bûn ku min diviya bi çakûçê bişkînim. Carinan min tiliyên xwe jî dihejand... Di vê navberê de, Orlando Xanim ji keçên mezin re qursên qutkirinê yên bi pere li dar dixist. Ez dûr rûniştim lê min guhdarî dikir ku ji dersan tiştêk fêm bikim. Carekê mamê got ku em ê herin Fantînayê serdana "komare" û "berawirdî" bikin, yên ku dema ji bo karên girîng hatin Novara bi me re radizan. Carekê xwedawend ji zîzî pirsî: "Tu çend salî yî?" Û zîzî: - Çavên min tarî bûne, nayê bîra min - (eger çavê min nebûya, nayê bîra min).

Bi şîreta bapîrê Tûrî ez çûm perçeyek kesk bikirim, ji bo ceribandina qabiliyeta xwe min kirasek çêkir. Roja çûyîna Fantina hat (du saetan bi peyatî). Em di saet 4an de rabûn. Min xwest ez Zîzîyê bi kirasê xwe şaş bikim. Ew qas teng bû hema min nedikarî bimeşim. Gava wan afirîna min dît, dest pê kirin û gotin: - Me ew mezin kir û niha ku dest bi mezinbûnê dike, mîna kewkê tevdigere. Me şerm dike. Û min îşaret kir: "Ez vê nagirim, ger hûn bixwazin wusa ye, wekî din hûn herin!" Lê di dilê xwe de fikirîm "ez

çawa dikarim di nav kirasekî wusa teng de bimeşim...". Bi her awayî em gihîştin cihê xwe. Kommere pirs kir ku min li ku derê kirasekî wisa xweş çêkiriye. - Sa figi illa - (wê bi xwe çêkir) zizî bersivand. - Îcar dema ku divê em tişteki bidirû em tên cem wê -. Owl serbilindî...

Carinan li bajêr min tiştên ku ez xemgîn dikirin didît. Emilia lal bû, belkî bêmal bû. Hema hema her roj di kolana ku ez lê diman re derbas dibû. Ger kesek bihata, destê xwe davête devê xwe. Carinan mirovan pariyek nan pêşkêşî wê dikirin, lê yên ku bi bêwijdanî çeqên penêr didan wê û paşê xwe vedişartibûn da ku berteka xwe bibînin: keça belengaz li ser derîyekê rûniştibû û serê xwe li dîwêr xistibû. Rojekê dema ku diçûm dikanê ji bo ku têlan bigirim, min dengê bilind yê António yê kor bihîst. Ji abbey, ku li serê bajêr e, wî daxuyand ku sardîn hatine. Bi çend lîreyan ji bapîrê xwe yê ku ji min re mabû, ez çûm sûka masiyan, ji bo ku ez çend lîre bikirim. Di nîvro de min sobeya bi komirê pêxist, sardelan pijandin û danî nav kaxezek şekir. Dema ku min dît Emilia derbas bû min ew da wê. Wê bi matmayî li wan mêze kir û ji bo spasiya min hinekî keniya. Min dît ku ew li ber deriyê asayî rûniştiye, ne ku serê xwe li dîwêr xistiye, lê tiliyên xwe yê çerm dane ber devê xwe. Wê rojê min xwar nexwar: Ji bo ku nehêlim apê min ji însiyatîfa min fam bikin, diviya min sobeyê ji embarên mayî paqij bikim.

Angela li dora nîvro bi kurê xwe Nîno re, mirovekî astengdar ku dimeşiya, lê bi îşaretan dipeyivî, di wê kolanê re derbas bû. Bi satilekê çûn şorbê ji sêwîxanê bistînin. Rojekê Nîno bi kepçeya xwe re tenê ma, li nêzî mala min du xortan ew tazî kirin û reviyar. Nikarîbû pantorê xwe bikişîne. Ew bê kincan bû. Ez bi tirs ketim xwarê da ku cilê wî bikim. Cara yekem bû ku min zilamekî tazî didît. Wey mamê ku bizaniya, dê bibûya skandal.

Di yek ji gelek nameyên ku ji dê û bavê xwe re şandibûn de, min xwesteka saeta destikê diyar kiribû. Ez hîn bûm ku Agostina Xanim ji Domodossola hatiye, ez çûm cem wê. Hema ku wî ez dîtîm ez hembêz kirim û pakêtek ku dê û bavê min şandibûn da min. Min ew vekir û bi şaşwazî min kirasekî berxê qehweyî yê ku bi qasî tiliyek mezin bû, kulmek hestî û qutiyek bi

saetekê re dît. Dema ku xanimê ew danî ser milê min ez ji şabûnê dilerizîm. Wî qedehek av da min da ku ez baş bibim û ez reviyam malê. Dotira rojê dema ku mamên min hatin Novara, wan got ku ger min ew porê xwe li xwe bikira, ew ê bifikirin ku ez dîn im: li bajêr tu kes xwediyê tiştêkî wiha nebû. Bi her awayî min ew bi serbilindî li xwe kir. Ji bo ku her kes saeta piçûk ferq bike ez ê milê xwe bizivirim paş. Min gelek caran bend dida, lewra di demeke kurt de şikest. Diçim Castrangia min hin kesên kal û pîr dîtî ku dem ji min pirsîn. Ji bo ku ez bandorek xirab nekim, min li saeta ku nuha bi rengêkî bêserûber şikestî nihêrî û got ku min ji bîr kiriye ku ez lê bixim. - Gelek sipasîya we dikim -. Silav dan min û rêwîtiya xwe domandin.

Li gorî hevalên xwe ez biçûk û nazik bûm, hemû "pêşketî" bûn. Di nameyekê de diya min ji zîzî pirsî ka ez jî mîna xwişka xwe Rosa "pêşketî" me. Lê ji bo Zizî axaftina li ser van tiştan tabû bû. Wî nizanibû ku ez her tiştî di derbarê jiyana de dizanim. Mîna her carê reben, min jê re got "Ez ne "bêriya" me, ji ber ku ez nexwar im". Ê ew: - Tu çi dibêjî? Me her tim piştgirî da we. Êvarekê ez li Castrangia raza bûm û min xwe nesax kir. Ez di nav xwîdaneke sar de bûm. Bi fikira ku ew dawî bû, min dua kir, giriyam û di tariyê de derketim ku çend dilop bipijiqim. Ê gotin: "Heke tu careke din rabî ezê li te bixim!". Dibe ku Madonna Tindarî ez parastim. Ez vegeîyam ser doşeka kaşê û ketim xewê. Dotira rojê li laboratuvara li Novara Miss Assunta ez ji her carê ziravtir dîtîm. Gava garsonê wek her sibeh qehwe û şîrê xwe bi pariyên tûjkirî anî, wê ji min re jî pêşkêş kir.

Beşa heştan - Revîna daqurtûlê

Bi derbaskirina gelek wextê li Novara, xuya bû ku jiyana guherî: belkî ji ber ku ez çûm serdana bapîrê Turi û bi kêfxweşî bi wî re bênavber bi tevahî piştî nîvro sohbet kir. Wî ji min re gelek çîrok li ser jiyana xwe digotin û hebûna wî ya berê çiqas dijwar bû. Wekî din, ez li Novara dijîm, min derfet dît ku bibim şahidê bûyerên girîng ên ku li bajêr qewimîn. Beriya her tiştî, karên olî yê mezînan, meş, vaftîzbûn, tesdîqkirin, lê ji her tiştî zêdetir merasîmên dawetê, min hejand. Wê demê dawetêvarê dihatin pîroz kirin, hema ez her gav diçûm ku bi hevalên xwe re li dêra San Nicola li dora xwe mêze bikim.

Êvarekê min dît bûkek bi kincên spî bi bavê xwe re derket derve. Spî wek berfê, dişibiya kuçikekê, pir xweşik bû! Ew Carmelina bû ku bi Filippo re zewicî. Min bi tevayî empatî kir û min xeyal kir: "Kî zane, rojekê dibe ku bi min re jî bibe...".

Di wan rojan de hestên min ên ecêb hebûn, tişteke nû û xerîb di hewayê de hebû, pêşdîtinên min hebûn. Ez nerehet bûm û li benda bûyereke awarte bûm. Û bi rastî jî bûyerê pir neçû. Li dora nîvro bi gelemperî posteş dihat. Rojek meha hezîranê ez dengê wî dibihîzim: "Campo, poste heye". Min name girt, ji... Domodossola hat! Dê ji xwişka xwe re nivîsî.

Min ew ji nişka ve vekir heta ku min hema ew çirand û xwend, nûçeyek ku ez tevahiya jiyana xwe li benda wê bûm: li dora 12-ê Îlonê dê diya min bihata Sîcîlyayê ku min hilde û min bibira bakur! Heya nuha ez jinek ciwan bûm, paşeroj li benda min bû û ez neçar bûm ku karekî bibînim. Bi zanîna berteka apê min, ji ber aqilê min nameyê di binê cereke ku tê de deryaya çopê tê de bû veşart: ger zizî ew xwendiba, belengaz... Carinan mamê Micherillo, dema ku ew ne bû. li gundan dixebitî, hat dikana li Novara. Carinan jî bi zizî dihat û bi tirs û xof digot: "Dayika te ev demek e nenivîsandiye, dibê tiştê hatibe serê wê...". Ji aliyekê din ve ez ditirsiyam ku nameyêke din bi hin îşaretan were. Bi rastî, rojek yek hat, lê bi bextewarî bêyî ku behsa rêwîtiya Sîcîlyayê bike. Havîn hêdî hêdî ji min re derbas bû, min nikarîbû li bendê bim ku ew bendewariya hov bi dawî bibe. Xebat alîkariya min kir ku ez nefikirim û heya hatina diya xwe wext derbas bikim. Di 15ê Tebaxê de cejna Qurbanê, hemû mirovan dixwest ku zerafeta xwe nîşan bidin û di laboratûwarê de her gav gelek tişt hebûn, ji her demê zêdetir: gelek jinan dixwestin cilê xwe yê nû nîşan bidin. 13ê Tebaxê ji bo karkerên ku bi xwe dikarin kincên xwe bidirû re diyarî kirin.

Min ji zizî xwestibû ku qumaşê bikire da ku bi hevalên xwe re li hev be. Ew razî bû û min qumaşek bej a erzan bi sêwirana girêkên şîn hilbijart. Jina ciwan a li atolyeyê ew ji min re birî û ji xebatkarek mezin xwest ku di dirûtina wê de alîkariya min bike. Di roja cejnê de min jî wek her kesî cilekî nû hebû.

Hin nasên ku ji Fantînayê hatibûn jî hebûn. Yekî ji wan qûntara min a teng a navdar dîtibû. Parçeyek ji qumaşê anî û ji zizî pirsî: "Biraziya te divê ji min re cilekî çêbike, ew pir jêhatî ye!". Min pîvanên wê girtin. Di hişê min de modelek ku Miss Assunta ji bo xerîdarek çêkiribû hebû. Min hinek dem xwest ku wê bibirim û biceribînim. "Baş e, qumaşê hinekî giran e, ji bo payîzê minasib e, ez ê dora 20ê Îlonê bêm."

Di vê navberê de Carmelina, keçek ji laboratûwarê, hemî hevalên xwe vexwend daweta xwe, êvarek Îlonê li dêra Matrix pîroz kir. Bi destûra zizî ez çûm merasîmê. Di nav mêvanan de xanimek ji Domodossola jî hebû ku

çûyîna xwe ya nêzîk ragihand: "Concettina, rojên te li Novara hatine jimartin. Diya te dê di nêzîk de were ku te bigire."

Piştî xwarinên dewlemend ez kêfxweş vegeriyam malê. Roj derbas bûn û cejna Tindarî gihîşt 8ê îlonê, wê salê rêya pir dirêj a ku di çem re derbas dibû, wek cara yekem ne dijwar û bêdawî xuya dikir, mîna ku ez difirim. Dema ku em vegeriyay Castrangia, min ji zîzî agahdar kir ku ez ê çend rojan bimînim, bi hinceta ku laboratûar dê heta 12-ê girtî bimîne. Me hinek hêjîran hildan ku em bibin cîranekî xwe û berê xwe dan Novara. Di nîvê rê de min dîya xwe ji dûr ve dît ku ber bi rêya mêşan ve diçe. Ez ber bi wê ve beziyam û bi hemû hêza ku di destên xwe yê biçûk de hebû ew hembêz kir. Zîzî dest bi qîrînê kir "Tu çima ji nişka ve hatî? Ma hûn difikirin ku hûn dikarin Concettina bibirin?". "Erê - bersiv da dayê - em di sê rojan de diçin". "Hûn nikarin, divê hûn cilê ji bo xanima Fantina amade bikin". Ew hinceteke din bû ku min paşde bihêle. Bi berdewamî qîriya. Min bi tiliya xwe bi asîman bi bêsînor dixist. Tenê poşmaniya min ê ew bû ku êdî nekaribim serdana bapîrê Turî bikim.

Êvara 14ê me şiv xwar. Zîzî tenê devê xwe vekir ku heqaretê li diya min bike: "Tu çawa diwêrî wê ji min bistîni, dilê te tune ye, tu min pir dikişîni, ez êdî te wek xwîşk nabînim." Min cara yekem Micherillo bi hêsir dît. Di bin qalikê wê yê hişk û hişk ên mîna darê de, diyar e hin dilopên mirovatiyê girtî mabûn. Ji aliyê din ve ez wek mermer sar bûbûm û qet nedihejiyam.

Bi şev xew neketibû, bi hezaran raman di hişê min de bi awayekî kaotîk li hev digeriyan û min nedikarî li benda hatina sibê bisekinim da ku ez biçim. Dayikê taksî ji mîrzayekî bi nasnavê "cauzi i lupi" (pantolên gur) ferman kiribû. Serê sibê em rabûn, dawî li valîzeke kartonê da û xatir ji mamên xwe xwest. Apê min bi hêstiran ji oda xwe derket, porê xwe xwar kir û xwe avêt ber lingên diya min û jê lava kir: "Niha ezê xwe bikujim û tu mirinek li ser wijdanê xwe bidî. Jiyan! Ji kerema xwe, ez li ser çokan ji te dipirsim - wê got - Ez jinek belengaz im, tenê û mêrê derewîn wekî heywanek min jê re tê

kirin, kes ji min hez nake. min, rehma xwe bike, mafê te tune tu min bi tenê bihêlî, ew wek kulîlkekê di nav me de mezin bû û êdî ne sipasî!”

Bi porê gemarî û rûyekî ku bi heriyê diherikî, wî li erdê xist, nifir li tevahiya gerdûnê kir. Diya min fêm kir ku xwişka wê xeternak bûye û hişê xwe winda dike, ew bêsebir bû. Lêbelê, wê nelivîn, nehişt ku xwe ji dilovaniya xwe bitewîne, li hember xapandinên wî kerr bû, li dûrî nihêrî û li benda dawiya drama xwe bû. Dema xaltîka min pê hesiya ku diya min dudilî ye, bi lez û bez ket hundirê odeya xwe û xatirxwestina dawî ji me re red kir. Ji nişka ve em derketin, ew bi nifiran vegeriya kolanê, dema ku em diçûn me dît ku ew piçûk bûye heya ku ew bû topa reş a piçûk ku bi keviran re tevdigere. Dibe ku min zalim li wê kiriba, wek ku bi tenê zarok dikarin bibin, lê tê bîra min ku gava ez ji mala wê ya bi destê diya xwe parastî bû dûr diçûm, gava min dît ku wê ji ber çavên min winda bibe, hemû kîna min ji nişka ve bû hezkirin. û min hestek dilovanî ji wê re hîs kir (ez paşê fêr bûm ku çend mehan ew li kolan digiriya mîna ku ez mirim).

Li Piazza Bertolami deriyên taksî vebûn. Ji pencereyê heta dawiya bajêr min ji her kesê ku min dît re hejand. Di rêwîtiyê de min bi janeke di dilê xwe de li panorama û welatê ku hêdî hêdî ji çavê min dûr ket, temaşe kir, heta ku min derya dît em demeke dirêj bêdeng man. Heya nuha ez ji Novara dûr bûm, bê guman! Fikrên dijber di hişê min de şer kirin û min nikarîbû wan kontrol bikim, paşê ez şiyar bûm dema ku diya min ez hemêz kirim, hişyar kir ku em hatine. Dûv re min bi tundî ji wî welatê ku min evqas dirêj jê nefret kiribû ji ber jiyana xemgîn ku min dimeşand hez kir. Li qereqola Vigliatore tevliheviyeke mezin hebû, gelekên wek me bi valîzên xwe yên karton û çenteyên din ber bi bakur ve diçûn.

Bayekî tenik ji deryayê hat û min hîs kir ku xwê çêja lêvên min dike. Hestek xweş a ku min cara yekem hîs kir. Em nîv saetê li benda trêne man. Ji bo min hewa nû bû. Xelkê strana gelêrî ya “Profesor, bêje kîjan pêşî hat, mirîşk an hêk” digotin. Her kes ji betlaneyên li parzemîne vedigeriya. Gava em gihîştin Messînayê, min bi matmayî dît ku erebeyên ferîbotê siwar bûn. Nîvê

meha îlonê bû û di wî ezmanê pir şîn de li jora tengavê bi hezaran daqurtûl li dora xwe geriyan. Bi reva xwe, wan xewna min dixemilandin: Di dawiyê de vegerim bi malbata xwe re bijîm. Min hewl da ku Xwedê di navenda wê paşxaneyê geş de bibînim û her çend min ew nedît jî, min ji kêrîhiya giyanê xwe yê piçûk spasîya wî kir. Piştî demjimêrên bêhejmar em daketin Romayê da ku, piştî çend demjimêrên bêtir li bendê, trêna ber bi Milano ve hilgirin, li wir ji bo Domodossola trênek din guherî. Xewnek bû. Di wê trêna de diya min silav da çend kesên ku nas dikir. Her kesî dipirsî ku ew ji ku ye û keça pê re kî ye. Wan nizanibû ku keçek wî ya din heye.

Min li perestgehan mêze kir: Min gola Maggiore û giravan, paşê jî çiya, bi ecêbmayî dîtî. Min jê pirsî ka heya em gihîştinê çiqas dem maye, dizanibû ku bajar di newalekê de ye bi çiyayan dorpêçkirî ye. Em serê sibê gihîştin Domodossola. Ezman gewr bû, kolan jî tarî bûn, mirov bi gavekî biryardar dimeşyan û li erdê dinêrîn, cilên wan jî tarî bûn. Li qereqolê bavê min bi birayê xwe yê biçûk re ku min du sal berê li Sîcîlyayê dîtibû li benda me bû. Maç û hembêz kirin. Dema ku em diçûn malê min hewl da ku cîhê ku dê di demek nêzîk de bibe bajarê min kifş bikim. Min camên xaniyan jimartin lê ew qas pir bûn ku min hesabên xwe wîndî kir. Pir pencere, û pir xanî li ser hev hebûn. Ew qas bilind bûn ku çavên min li ezmên wîndî bûn.

Min gêj kir. Bi hezaran pirs di serê min de diherikîn, bêsebir diçûn û dihatin. Di rêwiyê de min nikarîbû yek gotinekê jî bigota. Dûv re li malê, dema ku min xwişkên xwe, yê ku tenê ji wêneyan hatin bîra min, dîtî, min surprîzek din dît. Ecêbeke din jî metbexa bi lavabo, tep û soba gazê bû (li Novarayê av li malê tunebû û me bi darê çêdikir). Êvarê Comare Grazia bi keça xwe Caterina re hat serdana me. Cîranan jî dixwestin ku min bibînin. Êvara din bavê ez birim sînemayê. Yek ji êvarên herî xweş ên jiyana min ku ez ê her û her, heta roja dawî bi bîr bînim. Ez di dawiyê de bi bavê xwe re bûm, berî ku min jê hez kir wekî ku meriv ji bavê xwe yê tunebûyî hez dike, nuha min heyranê wî kir û di dawiyê de ji bo cara yekem min xwe parastî hîs kir wekî

ku ez prensesa wî me. Bi kurtasî, min hîs kir ku ez di ser ewran re dimeşim,
ez ketim xalek din a gerdûnê.

Beşa nehan - Deriyê bihuştê

Berî ku ez ji Sîcîlyayê biçim, diya min karibû ji min re li karxaneyekê karekî peyda bike û piştî du rojan bi min re çû kar. Em serê sibê ji malê derketin: Bi vê xeberê ez pir bi heyecan bûm.

Di dergehê de ez ji aliyê Miss Tilde ve hatim pêşwazîkirin, ku bişirîneke mezin da min û bi destê min girt, jineke xweş û dostane. Tilde ji min re bi Milanî got: "Silav bela tusa (keçik), were, ez keçên ku bi min re dixebitin bidin nasîn: Nella û Teresina. Gelek ezmûnên wan hene, ew ê fêrî te bikin ka meriv çawa bixebite. Ger hebin. ti pirsgirêk - wê zêde kir - şerm nekin ku bipirsin ". Ji ber vê yekê di nav çavan de min xwe bi karê xwe yê nû dît.

Jixwe min xwe mezin hîs kir û ji bo vê guherîna di jiyana Bela Tûsa de, cara yekem dewra wê hat. Wê di derbarê wê mijarê de zêde nizanibû, lê ji çîrokên ku ji hevalên xwe yê mezin ên li Novara bihîstibû, wê fêrî kir ku bi vî rengî yek veguherî jinek ciwan. Wê fêrî kir ku ji bo jinbûnê ne hewceya wê bi wê îşaretê ye: ew jixwe ji ber her tiştê ku fêrî, naskirî û hezkirî bû bû. Ew êdî ne kelmêş bû û bi metamorfozê bû bilbil. Ew ji dûr ve hat û di çend deqeyan de ji cîhanek derbasî cîhanek din bû. Wê xwe bi tenê dît û bi vê yekê pir serbilind bû.

Di vê navberê de, min dest bi nasîna karê nû dikir. Wê demê, kelûpelên furî ji bo girêdana bi cil û bergan dihatin bikaranîn. Çerm bi spongekê dihatin şilkirin û di dawiyê de bi kişandina wan ji her alî ve li ser tabloyek darîn hatin çikandin. Dema ku di laboratûvara Sîcîlyayê de min pelikên ku li binê kincên xwe danîn, hat bîra min. Li vir jî hinek çakûç li tiliyan dihat. Ger piçek tav hebûya, ew li baxçeyê kolanê dihatin ziwa kirin, ji ber vê yekê diviyabû ku ez wekî nobedarê çermê berxê farisî, xezal, mink û mişkên mişk ên hêja bibûma. Dema ku ez li wan xwedî derdikevim, min ji temaşekirina erebe û kesên ku derbas dibûn hez dikir. Tewra min dûmana eksoza gerîdeyê nefehm kir û min hewl da ku di bêhna wî bajarî de bihelim, ji bo keçika piçûk a ku di hewayaya paqij de mezin bû, ew qas nû û serxweş bû. Bajar di ber çavê min re derbas dibû û min ji demê jî winda dikir. Bavê min ji min re diyar kir ku li wir roj bi saetan hatiye dabeşkirin, lê dema ku ez li Castrangia dijiyam min tenê hîlbûn û avabûna rojê dizanibû. Carinan dema ku min çerman diparêzin pîrejinek ji qata jor dihat ji bo ku bi min re hevaltiyê bike. Ew bi piedmonteyî hişk peyivî û min tiştê fam nekir: "Çi henekeke xweş e, da ndua ti vegnat (tu ji ku tê?) Cuma ti se ciamat (navê te çi ye?)". ez diguherim. "Ti mi capisat mia (ma tu fam nakî?)". Gava ku çerm hişk bûn, Miss Tilde şeklê stûyên dirûzvanên ku ferman dabûn wan birî.

Hêdî hêdî ez fêr bûm ku ez pelika frisellina, li dora wê û dûv re jî xêz bikim. Ji ber îmkanên xwe min dest bi wergirtina pereyê kîsî heftane kir û di demeke kurt de ez li gorî nîşaneyên teqawidiyê hatim danîn. Min xwe mezintir hîs kir. Di laboratuarê de radyoyek hebû: Kêfa min ji guhdarkirina stranên dihat. Wê demê sarinc ne gelemperî bûn, lê jina ciwan xwedan qutiyeke qeşayê bû, ku ew bi blokên qeşayê tijî kiribûn ku ji aliyê zilamekî ku bi erebeyekê di nav kuçeyên bajêr re derbas dibû. Vexwarina ava wisa teze ji min re nû bû. Sobeya dar a erzan xanî germ dikir. Telefona wî tune bû, lê dema ku hewce bû telefonî mişteriyên bike, min dişand cem xaltiya xwe, xwediyê şirketê avahîsaziyê ku bi çend karkeran re bû. Di nav van de, bi rasthatinî, min cara yekem ew dît... Lê ev çîrokek din e ku ger dem û daxwaza min hebe, ezê paşê ji we re vebêjim.

Li malê min baş xwar xwar, êvarê em derketin navenda bajêr bi banê xwe yê kevirî û dikanên bi pencereyên xweş. Rojên şemiyê ez bi diya xwe re diçûm sûkê, ku beşek baş ji navendê digire, dema ku ez ji kar derdiketim dora nîvro. Me qumaş kirî ku ji min re qapûtê çêkin. Ew hate kontrol kirin. Min ew bi lêdana tiştên xwe li Midnight Mass on Christmas vekir. Bi kurtasî, jiyanek bextewar.

Karneval hat. Em bi malbatek nêzî me re beşdarî şahiya sersalê ya li şanoya Galletti bûn. Di nav lîstikên roniyên fosforesent de dîtina topên masquerade xewnek bû.

Şemiyaya din dema ku ez rabûm tiştêk xelet bû. Ji ber ku diya min magnesiaya San Pellegrino neda min ez digiriyam. Pismamekî wî ji Martigny hat. Wî bi me re firavîne xwar. Piştî nîvro min xwe xerîb hîs kir, xuya bû ku bextewariya min bi dawî bû. Bav bi pismamê xwe re çû trêne, paşê me şîv xwar.

Em wê êvarê derneketin seyranê. Bav ji dayê re got: "Ez diçim seredana hevalên xwe li bar." Nêzîkî 10ê êvarê ew bi nalîn û nalîn bi rûyekî zer, ku ji ber kulmeke xurt di sînga wî de qeliyayî bû, vegeriya malê. "Teresa, ji min re camomilek çêke." Dema ku bavê gazê li ser nivînan dibû, ez bi xaltîka xwe re bezîm ku 50 metre dûrî gazî doktor bikim. Ew di cih de hat, lê di vê navberê de bavê min dev ji jiyane berda. Paşê em hîn bûn ku aorta teqiyaye. Dê tiştêkî bike jî tune bû, bavo di deriyê bihuştê re derbas bû û firiyaya bihuştê. 17 Sibat 1951 bû. Tevahiya şevê ez bi çavên xwe li bedena bêçare ya bavê xwe mam. Serê min dizivirî, tevliheviya mîgrenê û gêjbûnê ku hema ez ji wê jûra ku tê de hemû tiştên nefret lê bûn bi dûr xistim, ji ber ku şahidên mirineke neheq bûn. Min qet dev ji ramana bavê xwe û çarenûsa hovane ya ku li Domodossola li benda min bû, nesekinî, ji ber ku ji giriyê hişk bûbûn hêsir nema ji çavên min dihatin. Ew Xwedayê ku min piştî çûyîna xwe di nav ronahiya şêrîn a ser Tengava Messina de xeyal kiribû, ew li ku veşartibû? Çima wî em terikandin? Çima ew qas ez xapandibûm? Çima niha ku min bavê xwe dît, ew her û her ji min birin? Mebesta vê trajediyê çi

bû? Naha ku Xwedê li vir li Domodossola cûda xuya dikir, dûr, nediyar bû, ew ji tariyê bû, nezêlal û bêhiş, tal, Xwedayek ku min nema dizanibû ku ez dîsa bawer bikim an ji bo rojên xwe yê mayî paşguh bikim. Bi şev û şevan ez bêdeng mam, bi çavên xwe yê di tariyê de nobetê girtim, hema bi hêviya ku bi hatina rojê re her tişt vegere rewşa berê. Di wan rojên teng de, bi malbata xwe re li keviya peravê, min fêmkir ku bihuşt ne cihê keçên piçûk e.

Şevêk ji wan şevan, di saetên serê sibê de ez xwe xwar kirim û piştî xeweke bi jan ketim xewneke şîrîn: Min xwe li ser golê dît, paşê bavê min bi çav û rûyê xwe di ronahiyek esmanî de ji min re xuya bû. Êdî rûyê wî nema êşiya û dîsa bedew bû. Bi şêrîn bi min keniya, destê min girt, ez hembêz kirim û bi min re dest bi axaftinê kir. "Zarokê min - got - ya ku ez niha dixwazim ji te re bibêjim evîna min e, her tiştê ku ez ji te re dixwazim. Şert û merc bûne sedem ku em hevûdu nas nekin. Ez poşman im ku min tu mezin ne dîtî..." .

Carinan ez li ser wê xewnê û rêwîtiya xwe ya paşîn difikirim, ez difikirim ka dê kengê Xudan gazî min bike, ez dixwazim bifikirim ku gava ez derbasî deriyê bihuştê bibim bavê min dê li benda min be, bi cil û bergên mîna wê êvarê ez birim cem sînema: bi wî re gelek tişt hene ku em ji hev re bibêjin, divê em her û her berdewam bikin ew sohbeta ku di wê şeva sar a Sibatê de hate qutkirin. Ew ê riya çêtirîn be, ez difikirim, ku ez rêwîtiya xweya paşîn dest pê bikim.

Dayik bi çar zarokan û bê teqawidiyê bêhêvî ma, ji ber ku bav cotkarekî sade bû. Hemû serma û hemû êşên dinyayê bi ser malbata meya koçber a belengaz de hatibû.

Ji axa xwe dûr, ji jiyanê dûr, em bûn gewriyên qûmê ku bayê çolê dikişand.

Diya min xwe û hemû canê xwe winda kiribû. Ew bûbû şêlek vala. Laşê wî wek perçeyekî darê teng bû, qet dev ji giraniya xwe berneda û awira wî ya winda, bi rûyekî zer û bêderf, bi hemû deqeyan ber bi cihekî dûr ve, ber bi

gora bavê xwe ve asê ma. Ew bûbû mîna xeyaletekî ku ji ber nepêkanîna jibîrkinê girtî bû. Min kêliya ku ew ê bikeve û bikeve nav bêhêvîtiyek bê çare. Min hewl da ku wê bihejinim, min bi wê re peyivî ku hewl da ku wê dilşa bikim. Bi ecêbmayî, rol bi tevahî berevajî bûbûn: ew keç bû ku diya xwe teselî dikir, çîrokên wê digotin da ku wê ji bo jiyana bêyî mêrê xwe amade bike û alîkariya wê bike ku ji bîr bike. Ez, keça mezin, hîn nebûbû 15 salî.

Piştî şîvê ez vegeriyam li kargeha furiyê da ku çend centên din jî bi dest bixim. Yê ku hewl dida agirê hêviyê zindî bihêlim ez bûm. Lê di dawiyê de diya min, nizanîm çawa, belkî bi hêza bêhêvîtiyê, di navbera qêrînek û ya din de hemû cîhan hilda ser milên xwe û hêdî hêdî vegeriya ser dirûtinê, çend cil û bergên xwe dirût.

Beşa deh - Tûsa bedew

Di meha gulanê ya heman salê de birayê min ê biçûk bi nexweşiya sorikê ket û ez jî bi nexweşiya sorikê ketim, ji ber ku di zarokatiya xwe de neketibûm. Dema ez di nav nivînan de bûm min bihîst ku diya min derî vekir. Kesekî zengila derî lêxistibû. Paşê min dengê zizî û Michelillo bihîst. Ez xemgîn bûm: berê wan qet ez nebirin Domodossola da ku ez dêûbavên xwe bibînim û nuha ew xuya bûn. Ew bi qasî hefteyekê man, paşê hinekî bêhêvî derketin, ji ber ku wan hêvî dikir ku ez bi wan re vegerim Sîcîlyayê. Di meha Mijdarê de nameyek bi rengê reş hat. Dayik hişyar bû û dema vekir destê wê dihejiya. Min giriya wê dît: zîzî mirina bapîrê Turî ragihand. Wan ew di 8ê Mijdarê de li gundê Bordonaro mirî dît. Ew 87 salî bû. Sala din bêhêvîbûnek din a hê mezintir hebû, dema ku bi şensê vekolînan bû sedema mirina ji ber xeniqandina destmalek di qirikê de, ku di dema kolandinê de hate dîtin. Sûc ji aliyê jinekê ve tevî birayê xwe yê ku cîranên gund in, ji bo 11 hezar lîreyî emekdariya xwe dizîne kirine. Wê paşê 24 sal di girtîgehê de ma û wî jî 12 sal ji ber sûcê sûc kir.

Min xemgîniya xwe berdewam kir. Bi pereyên hindik me nikaribû bi 5 kesan debara xwe bikin. Xanim Tilde ji min re şîret kir ku ez jikarberdanek

sexte bigirim da ku ez li nivîsgeha kar qeyd bikim. Ez gelek caran diçûm ku bikolim ka karek heye, lê kê m hêvî hebû. Di nîsana 53'an de ez hîn bûm ku wan çend keç di kargehekê de girtine kar. Hewcedariya wan tune bû, jixwe karê bavên wan hebû. Ji ber vê yekê ez çûm ofîsê da ku protesto bikim: Pêwîstiya min bi xebatê hebû ji yê din. Di gulanê de ez di dawiyê de ketim kargehek ku tê de wan bandên elastîk, pêlavên pêlavan, ribbons û tubular ji bo têtên elektrîkê hilberandin. Karê dijwar bi guheztinên heftane 6-13 û 13-21. Di navberan de ez jî diçûm furxanê da ku meaşê xwe zêde bikim û rehetiyê bidim dayika xwe.

Tebax hat. Ji bo betlaneyan, Comare Grazia neçar ma ku biçe Sîcîlyayê da ku serdana diya xwe ya pîr bike. Min jî biryar da ku bi keça xwe Caterina re biçim. Em bi trê nê çûn Mîlanoyê û paşê jî çûn Romayê û bi şev em gihîştin wir. Em neçar man çend saetan li benda trêna Sîcîlyayê bisekinin.

Li qereqolê me hin gundî dîtin, û di nav wan de lîstikvanê dwar ji Novara, Salvatore Furnari û leşkerekî ku navê wî nayê bîra min. Dema ku Grazia xanim li ser banqekê rihet dibû, ez û Katerîna ji bo meşê hatibûn vexwendin. Wan em birin Piazza Esedra ku em mottarello bixwin. Wusa dixuye ku min dîsa dest bi jiyane kir.

Gava trêna jixwe qe lebalix hat, Grazia Xanim lezand ku bi du çente siwar bibe. Trê n bi tevayî nesekinîbû û ew li ser rêyan ketibû. Caterina, ez û tevahiya elaletê qîrîn ji Bavê Herheyî re dema ku me ew tijî birîn, lê bi mûcîzeyî zindî derxist derve. Wê nexwestin rakin nexweşxaneyê. Piştî saetekê trê n çû. Beri ya nîvro em gihîştin rawestgeha Terme Vigliatore, li wir

em bi otobusa ku me bir Novara Sicilia, mêvanên zizî û Micherillo, siwar bûn.

Wan em wek mêvanên rûmetê pêşwazî kirin. Wê şevê em her sê jî di nav nivînan de bûn, min û Katerîna jî xew nexwar. Grazia Xanim tijî êş bû. Di heman şevê de surprîzek hebû: çend xortan bi gîtar û kemanê serenad li me kirin, lê Apê Micherillo, aciz bû, ew birin.

Diya Caterina hema hema hemî dema xwe di nav nivînan de derbas dikir. Ew di nav deh rojan de tenê du caran derketibû seredana diya xwe ya pîr. Piştî nîvro ez çûm serdana hevalên xwe yên polê û hevalên xwe yên laboratuarê. Rojekê min hevalekî dibistanê jî dît ku hat min hembêz kir. Bi destê wî duçerxeyek girtibû û min jê xwest ku ez bibim siwarê. Wê demê, Novara qet keçek li ser bîsîklêtê nedîtibû. Hema ku wê fêhm kir, zizî li min kir û got: - Tu bûyî kew, min qet xeyala van tiştan nedikir.

Vegere li Domodossola, Xanim Grazia ji bo saxbûnê têdikoşiya. Piştî wê hilweşînê, êşa arthrosisê girt. Tenê dema ku bi malbata xwe re çû şahiyekê, ku ez jî vexwendibûm, wêrek bû.

Ez vegeriyam kar li fabrîqe û li furrier, lê ji min re tecrûbeyên nû pêwîst. Rojekê, dema ku çû serdana civata San Gervasio û Protasio, Don Giuseppe Benetti nêzîkî min bû ku hin pirsan ji min bike. Min hemû xemên xwe bi wî veşart. Wî cesaret da min û got: "Roja yekşemê piştî nîvro were axaftinê. Li wir hûn ê seroka Çalakiya Katolîk Signorina Germana bibînin, ku dê we bi keçan bide naskirin û gelek şîretên baş bide we." Min yekser xwe rehet dît: bi piçek şermokî min dest bi hevaltîyê kir. Ez ditirsiyam ku nizanibim bi axivim lê bi alîkariya Xwedê min zehmetiyên ewil derbas kir. Min bi dilxwazî rojnameya komeleyê ya ku heyrana damezrînera Armîda Barelli bû xwend: bi saya wê jiyana min baştir bû. Çaxê guhastina fabrîkayê îzin da, ez seet 7ê çûm merasima sibê, li wir min Don Benettî nas kir, yê ku min ew derhênerê ruhanî hesab dikir. Roja Yekşemê min pêşniyar kir ku ez saetekê li rawestgeha çapemenî ya baş a li ber dêrê derbas bikim. Paşê wan ez

vexwendî meclîsa ACLI bikim. Li gel wan hemû peywiran min xwe girîng û bikêr hîs kir.

Hevalên min ên di kargehê de ez wek mezin dihesibînim, lê min xwe nerehet nedikir, bi rastî min ji wan re dua kir û gazî wan kir dema ku berî ku dest bi dewreyê bikin di odeyên guherandinê de bi devkî diaxivîn.

Beşa Yazdeh - Rûyê Porselen

Havînek Yekşemê serokê Çalakiya Katolîk a Alman seferek ber bi çiyayan ve saz kir. Bi pereyên hindik mabû min karîbû xercê rêwîtiyê bidim. Em bi otobusê gihîştin Goglio, paşê bi teleferîkê gihîştin Alpe Devero û dûv re jî bi peyatî ber bi Crampiolo ve hatin. Min li bedewiya çiyayên ku bi kulîlkan nixumandî ne difikirî: rododendron, kerpîçan, orkîdeyên çolê. Blueberries ji bo cejnê. Kabinên bi banê kevir û pencereyên darîn ên ku ji pencereyên wan gêrîkên sor û pembe yên geş daliqandî. Min ji Germana pirsî ku rê li ku diqede. "Gava ku em westiyan em ê ji bo firavîna pakkirî rawestin." Li dora saet 13.00 em rawestiyan ku ava zelal a ku ji zinarekî ber bi geliyê ve diherike vexwin. Piştî xwarin, nimêj û govendê em ber bi gera vejerê ve ketin rê. Ez ji şabûnê dilerizîm: Min rojek wusa xweş derbas nekiribû. Li malê min her tişt ji diya xwe re got û min kenê wê dît.

Car bi car min ji hevaleyê ji Novara Sicilia re name distand: wî xwest ku wî li Domodossola karekî bibîne da ku em hev bibînin. Ez pir şaş bûm lê kêfxweş bûm ku kesek ji min hez kir. Xortek ji Domodossola jî hebû, lê min jê hez nedikir: serê sibê fîşekek grappa vedixwar û her tim çîpên wî sor bûn.

Medîtasyonên sibehê rêça perestgehê nîşanî min da, lê di heman demê de min ji zarok û ramana avakirina malbatek hez dikir. Min xwe spart îradeya Xwedê. Ez roja yekşemê piştî nîvro li oratoriyê bi hevalên xwe re li ser plansaziya peywirên Katekîzmê yên heftane derbas dibûm. Hin rojên yekşemê em diçûn oratoriyên bajarên cîran. Rêwîtiya otobusê ez aciz kirim, lê wêrekî hin êşên piçûk derbas kir.

Di 1ê Gulana 1954-an de, ACLI û oratoriyê rêwîtiyek organîze kirin: serê sibê ziyaretek ji bo Perestgeha Madonna di Oropa û piştî nîvro mîftîngek ji hêla Pastorê Birêz li Biella ve. Ez yek ji wan yekem bûm ku bi hevarek xwe û hevalê wê Pierino re îmze kir. 2 otobusên tijî ciwan derketin. Di nav wan de xortekî blond şermok ku min berê li derekê dîtibû. Ew ew bû: karkerê şirketa avahîsaziyê ya ku ez çûm gazî mişteriyên furrayê bikim. Pierino ew bi min da naskirin: ew pismamê wî bû. Bi roj çavê xwe li min nedihîşt. Dema ez hatim malê min ji diya xwe re got. Êvara din min ew di bin eywana piçûk a jûreya ku li qata yekê ye dît. "Dayê, dayê, were û binêre: lawikê ku min li Biella nas kir heye". Û ew bi kenek nîvco: "Eşkere ye ku ew ji we re mehkeme dike." Êvara din, bi cîranekî re derketim derve, min ew li ber xwe dît. Wê bi şermî pirsî ka ew dikare bi me re were. Hinekî bê guman min qebûl kir. Me bi sohbeta vê û wî qeşa şikand. Carekê dewreya piştî nîvro li kargehê qediya, ew bi min re çû malê. Êvarekê min ew hilda ser xwe da ku wî bi diya wî bidim nasîn, wê jî gelek baş pêşwaziya wî kir. Di dema xwe ya vala de beşdarî oratoriyê bû. Paşê xort û keç ji hev hatin veqetandin, tenê di dawiya civînê de dikarin hev bibînin. Em jî beşdarî civînên ACLI bûn.

Diya min her çiqas ji Sîcîlyayê hatibe jî, du xortên ku ji hev hez dikirin, nikaribûn bi tena serê xwe derkevin derve jî, baweriya xwe bi me anî û me dest bi rêwîtiyeke aram kir. Giuse ji min re got ku wî bavê min nas kiriye: ji bo ku hinek pereyan qezenc bike, ji ber ku 4 zarok bûn û tenê bav kar dikir, wek kurik wî ji bo fînansevanên baregehê çend gavan dûrî mala xwe hin kar dikir. Carinan pêlavên wan ji bo tamîrkirinê ji bavê min re dianî. Min bi kêf guhdarî kir.

Wî tiştêk din ji min re got: gava ku di 16-ê îlona 1950-an de ez di Romayê re derbas bûm ku bigihîjim Domodossola, em rastî hev hatin. Giuse, wekî ez hîn jî jê re dibêjim, ji bo Sala Pîroz bi bisîklêtê hatibû. Rêwîtiyek maceraperest: ew bi kahînekî geliyê re ku bi lez û bez li pêlavên çiyê pedal dikir, ji Domodossola derket. Hema hema ne mumkin bû ku li pey wî bihata. Ew tenê dema ku wî baxçeyek sebze dît ku seletê bistîne rawestiya. Di nîvê

rê de Giuse bi tenê ma. Di rê de wî firoşkarekî kuçeyê bi bîsîklêteke kevin ya ku ji bo firotinê bi çopê barkirî dît. Wan heta Romayê hevdu kir.

Tebax hat. Fabrîqe ji bo betlaneyê digirt û min biryar da ku biçim û biçim serdana xwişka xwe Rosa ya ku li girên li ser Gola Mergozzo rehet bû. Min ji rahîbên ku mal bi rê ve dibir xwest ku çend rojan bimînin. Min nû ji Giuse re behsa vê ramanê kiribû. Di malê de keçên din ên betlaneyê hebûn. Di nav wan de biraziya keşîşekî bedewvan jî heye. 15ê sibeha cejna Qurbanê, piştî merasîma merasimê gazî me kir oda xwe. Wî rûyên me bi kremên cûrbecûr, mascara û lipstikan tije kir: em dişibin peykerên mûmî. Di dema firavîne de xaltîka rahîb gazî biraziya xwe kir: Tu feyda wê tune bû ku bi vî rengî li me bikira.

Piştî nîvro, ji pencereyê li golê nihêrî, min dît ku Giuse derket holê. Min nedixwest bi wî rûyê porselenî bêm dîtin. Bi dîtina min li ber derî hema ez nas nekirim. Min lêborîn xwest, min diyar kir ku ew ceribandinek bûye û keçên din jî hatine guhertin. Piştî nîvro em li baxçeyê malê meşyan. Ber bi êvarê re silav da min: "Tu di nêzîk de, li Domodossola, lê bi rûyê xwe yê berê paqij û teze."

Beşa diwanzdeh - Violette

Dema ku du hefteyên betlaneyê bi dawî bûn, ez vegeriyam kargehê bi nobetê ji saet 13:00 heta 21:00. Dema ku min bobinan dixist nav lûleya makîneyan, ez li ser Giuse fikirîm, lê di heman demê de min nekir. xwesteka mezin a dîtina wî heye. Saet di 9ê êvarê de sîren lê ket û dilê min bi lez lê ket. Li peldankê mohr kir, li derketina dergehê min di nîv-tariyê de bîsîkletek dît. Ew bi rastî ew bû: ew ber bi min ve hat, bi şermokî li rûyê min nêrî û got: "Ez ji te pir sade hez dikim". Wî ez li ser lûleya bîsîklêtê rûniştim û ez birim malê. Me silavek sade ya şeva xweş pevguherand. Ev hema hema her roj diqewime. Roja yekşemê piştî nîvro me li gundên derdorê çend bisîklet siwar kir. Rojekê ez birim mala xwe da ku min bi dê û bavê min, du xwişk û birayekî xwe bide naskirin. Wê jî pismam û pismam û pismamên xwe wek hevalek min da naskirin.

Dema diya min em ji eywanê dîtîn, em kirin ku em herin malê. Dema ku wê li ser wî xortî hez dikir, ez pir bêbiryar bûm. 8ê Kanûnê, roja Cejna Qedrê, roja navê min, zengila derî lêxist. Ew gulfiroş bû, ku bûkek qurnefîlên sor da min. "Dayê, Giuse ji min re daxwazên xwe yê çêtirîn şandin!". Çi dilşikestî bû dema ku min nota vekir: ew ne ew bû, lê xortek 14 salî bû ku min bi tesadufî nas kir. Bi înzeya "Ez ji te hez dikim" digot. Dibe ku wî difikirî ku ez temenê wî bûm.

Di şeva Noelê de Giuse bi gulsek mezin a rengîn tijî çîkolata û karteke silavê nîşan da. Min spasiya wî kir û em bi hev re çûn merasima nîvê şevê. Dema vegeriya malê ji min re got: "Sibê divê ez bi malbata xwe re biçim û bi xizmên xwe re firavînê bixwim. Ez ê dîsa te di Roja Boksê de bibînim". Sibeha 26ê min ji diya xwe re got "Êdî ez bi wî xortî re dernakevim, ez şûjinê didim wî, ez sozê naxwazim". Û wê bi awireke hişk: "Tu dîn î, te dikaribû bikira, ger te berê çîkolata nexwariba."

Di rojên pêş de Giuse wek her car hat ku min ji kar bigire. Li ser rê li ser piyan an jî li ser lûleya bisîkletê hema ez pê re nepeyivîm. Roja sersala 1955an ez çûm merasimê. Ew jî li wir bû û di dawiyê de bi min re çû malê. Li ber derî ji min re got: "Ez dikarim bizanim çî di dilê te de ye ku ez bi vî awayî biêşînim?", û hêsir ji çavên wî çû. Wê kayê piştta deve şikand û min kenek da wî. Maçek da min û got: "Vê nîvro ez ê te hilgirim da ku li Çiyayê Calvarioyê biçim vespê. Piştî vesfê dê li klûba ACLIyê fîlîmek were pêşandan." Min qebûl kir û me xatir xwest. Min ev yek li malê ragihand û diya min bi kêfxweşî got: "Tu carek din lawekî baş nabînî."

Di saet 14.00an de em ber bi Calvary-ê ve li ser rêça mûle ya bi kelepçeyên Via Crucis re derketin. Dema ku em gihîştin Perestgehê me sirûda îbadetê got û piştî mewlûdê em çûn komeleyê. Navê fîlmê nayê bîra min, lê pir bêzar bû, lewra min pêşniyar kir ku em vegehin bajêr li sînemaya Catena, li wir me karî em ji fîlmek çêtir, bi navê "Violette" kêfxweş bibin.

Di meha Nîsanê de, em li geliyê Vigezzo û Centovalli bi trêne geriyên, em bi dêûbavên wî re çûn festîvala gulên kulîlkan li Locarno. Me xwedawendê Giuse nas kir, yê ku min wek "hevala" da nasîn. Destên xwe xistin bêrîkên xwe û 10 frankên Swîsrî ji berîka xwe derxist, da Giuse û got: "Xwezî, tu kengî dizewicî?". Me li hev nihêrî, me qet qala wê nekiribû.

Di rojên pêş de me dest bi ramana zewacê kir. Me li malê jî qala wê kir. Dayik kêfxweş bû lê di heman demê de kê mîmkana aborî hebûn. Hêdî hêdî me çend çarşef û hin kincên jêrîn kirî. Pêdiviyên me yê taybetî

tunebûn. Em çûn li apartmanek piçûk û nerm geriyan. Me ew li navçeya Motta ya kevnar dît û ji ber vê yekê roja dawetê destnîşan kir: Duşem 19 Îlonê. Ez bi diya xwe re çûm dikana qumaşê ya Panzarasa da ku cilê dawetê bikirim û min ew bir cem Tilde Xanimê, furcivan, ya ku her gav soz dabû min ku wê bi hezkirin çêbike.

Li şaredariyê diya min ji ber ku ez hê biçûk bûm neçar mabû ku qedexeyên zewacê îmze bike. Dê û bavê Giuse jî kêfxweş bûn. Li civatê Monsignor Pellanda peyvên teşwîqê yên xweş ji me re got: "Her tim bi bawerîyek pir nerm bimînin ku hûn bi xweşî û kederên ku jiyana ji me re veqetandî re rû bi rû bimînin. Ez ê bihêlim ku hûn bazdana sor li ser navika xwe bibînin".

Diviyabû me lîsteya xizma û hevalên ku dê xêrxwazî ji wan re bê kirin wek hercar amade bikira. Gelek kêma mêvan. Diya Giuse got "Du ji her malbatê". Hêdî hêdî em gihîştin 35 kesan. Şahid hatin hilbijartin: Apê Giuse Carmelo û ji bo min Pierino, mîmarê civîna me. Hefteyek beriya dawetê oratoriya mêran bi serokatiya Don Giuseppe Briacca ji me re şahiyek amade kir. Mamoste Furiga wêneyê silavan li ser tabloya reş xêz kir û bi navnîşa hevalan pêçekê çêkir. Li wir jî sifreyek di nav paste û vexwarinan de hatibû pêçan. Di oratoriya de partiyek wisa çênebûbû. Dêra kolektîf a Saints Gervasio û Protasio dihat nûve kirin û peyarêk tije xirbe û kevir bû, lê hin jinên dilxwaz ji bo rûmeta Giuseppe û Concetta çî ji destê wan hat ji bo paqijkirina wê kirin.

Di 16ê Îlonê de, Zizî û Micherillo hatin, ji ber ku Concettina dizewice û ew neçar ma ku bi wê re bibe gorîgehê, cihê bavê wê yê ku êdî ne li wir bû, bi cih kirin.

Di vê navberê de, hin diyariyên piçûk hatin: qehweyek, qehweyek, qedehên rosolio, setên tas û teşeyên ku ji xizma û hevalên ku xêr wergirtibûn, aşxaneyek ji Pierino û apê wî. Çalakiya Katolîk a Jinan bi Malbata Pîroz re tabloyek li kêleka nivînan da me, alîkarê Don Benetti guliyek kulîlkek kesk a xweşik a bi xemlên zîvîn.

Şeva berê dirêj bû. Ez li diya xwe ya ku bi sê zarokên piçûk û bi çavkaniyên hindik mabû fikirîm. Min ji xwe re got: "Baweriya te hindik e, ma dibistana oratoriyê hînî te nekiriye ku di jiyane de her dem Tensîb heye?" 19ê duşemê ez saet heftan rabûm. Tîlde Xanim bi kincê lace hat. Wî cil û berg li min kir û perda ku min li Mîlanoyê kirîbû eyar kir. Saet di 9ê sibê de taksî hat ku min bibe dêrê. Ez şaş bûm, min dît ku deryaya mirovan li min temaşe dike. Giuse jixwe li gorîgehê bi bûkek kulîlkên porteqalî, bi xwişka xwe Rosa re li benda min bû ji ber ku dê Olîmpîa ji zewaca zaroka yekem pir bi heyecan bû. Ez tevî Apê Micherillo li ser bezê sor tevî wî bûm.

Girse dest pê kir. Monsignor Pellanda jî hestiyar bû. Gotûbêjek teşwîqkar, bereketa zengilan, soza dilsoziya heta hetayê û di dawiya merasîmê de, înzeyan bi bîr tînim. Di derketina derve de diya Pierino, ku di wê kêliyê de bû xaltiya min jî, nîşana jinên Katolîk Action danî ser sînga min.

Beşa sêzdehan - Jiyana nû

Piştî ku pîrozbahiya li dêrê qediya, li bara Grandazzi ya li via Castellazzo vexwarin li pey xwe hişt. Di navbera ramûsanekê û ya din de bi mêvanan re me aperitîvek bi hinek pîzza û pasteyan vexwar. Silav û ramûsanek taybetî ji xizmên Olimpia û Armando re ku bi diya xwe re çûbûn valixdanê, dûvre bazdan qereqolê da ku ji bo meha hingivînê xwe bi trêna 12.15 bigirin.

Mommy çavên xwe digiriya. Em ketin parzûnê. Mamosteyê qereqolê bi bilbilê çûyîna xwe ragihand, dema ku ez û Giuse ji pencereyê xwar bûn ku em xatirê xwe yê dawî bibêjin. Serpêhatiya jiyana me dest pê kir.

Dema ku em gihîştin Firensa, em ber bi otêla ku ji hêla Xanim Tilde ve hatî destnîşan kirin, çûn. Li ber deriyê luksê em bi muzîkê hatin pêşwazîkirin, paşê qeşeng em birin odeya li qata sêyemîn. Ji bo me her tişt nû bû, heta di nav nivînek ducar de razan.

Roja yekem me serdana bajêr kir, roja duyemîn em çûn Piazzale Michelangelo ku hûn dikarin heyrana tevahiya Firensa bibin. Me çend wêne kişandin: Kameraya Giuse dikaribû heşt wêneyên reş û spî bi lîsteyek fîlimê bikişîne.

Roja sêyem çûna Romayê. Otêl nermtir bû ji ber ku pereyê ku bi qurbanan hatî xilas kirin diviya bes bibûya. Em du rojan sekinîn ku em biçin serdana çar bazilîkên ku Giuse di Sala Pîroz de dîtibûn û kaniya Trevi. Em jî vegeriyan kaniya Esedra, ya şeva navdar a sala 53-an ku Signora Grazia ket bin trêne.

Dema çûyîna Sîcîlyayê hat. Piştî rêwîtiyek dirêj trêna gihîşt Kalabria û di dawiyê de Sîcîlya ji Villa San Giovanni hate dîtîn. Giuse ji wan kêliyan kêfxweş bû: trêna ku li ferîbotê tê barkirin, Madonnina bilind li ber deriyê bendera Messina.

Apê Carmelo, birayê diya xwe, bi jina xwe Gaetana û keçên Rosetta û Antonietta re li qereqolê li benda me bûn.

Weke du mîran em pêşwazî kirin. Em du rojan li serdana Messina man: saeta katedralê ku min di zarokatiyê de dîtibû, Madonna di Montalto û meydanên din ên pir xweşik.

Di wê malê de tenê kêmasîyek hebû: Di dema şîvê de mam û pismaman cil û bergên xwe li xwe kirin û li şûna ku li ser sifrê rûnên gotin: "Werin em herin li ber deryayê bimeşin". Ez û Giuse bi hêrs derketin derve. Nêzîkî 23.00 em vegeyriyan malê û xaltiyê dest bi xwarinê kir. Şevê wî sêlikan xiste nav qalikên wan, lê ya girîng evînî ye, ne adet.

Roja sisiyan bi çend hêstiran bi me re çûn trêna. Apê Micherillo bi ajokarê taksiyê re li qereqola Terme Vigliatore bû ku bigihîje Novara. Zizî, xaltîka Maricchia û xaltîka Peppina li gund li benda me bûn. Bi rastî mîna ku mîrên Domodossola hatin.

Dotira rojê em çûn Badiavecchia ji bo serdana dapîra bavê min Concetta û mam, xwişk û birayên bavê min. Li meydana piçûk a ku dikana titûna dapîra min e, gelek şênîyên gundikê ku ez di zarokatiyê de min nas kiribûn kom bûbûn û ji kesên din re digotin: "Concettina bi mêrê xwe re hat!"

Maç, hembêz, rûyên sor. Ji min re wek xewnekê xuya bû. Tam pênc sal derbas bûn ku ez ji welêt derketim.

Du roj şûnda şofêrê taksiyê "Cauzi i Lupu" bi me re hatin Taormînayê. Nîvro em birin xwaringehê, li wir bi destmalên spî ji me re xizmet kirin. Min û Giuse li hev mêze kir ku em bibêjin: "Gelo pereyê me têr heye?". Piştî ku li

Taormina û dûv re jî Castelmola di bin baranê de ziyaret kir, ber bi êvarê ve em westayî lê razî vegeriyan Novara.

Dotira rojê êdî dema vegeza Domodossola bû. Peywirên jiyaneke nû li benda me bûn.

Beşa çardeh - Hêlên me yên pêşîn

Her çend min di salên 50 û 53-an de berê xwe da rêwîtiya Domodossola jî, mîna ku ez yekem car çûbûma: Ez wek jin û mêr ber bi jiyaneke nû ve diçûm.

Piştî ku me siwarbûna li trêne li ser keştiya ferîbotê qedand, em hilkişiyane eywanê da ku em bibînin ku Madonnina bendergehê û Sîcîlya hêdî hêdî dûr dikeve.

Bi hêstiran em veşeriyane erebeyê, li ser textên darîn rûniştibûn. Wê gavê tixûb tune bûn.

Wexta ku şev hat me bi stûyê xwe ve dest bi xewê kir. Car bi car em radibûn ku li pencereyê binêre. Li qereqolên girîng qereqolê navê bajêr bi dengê bilind eşkere kir. Li Napolî li ser peyarêyan "guaglioni" hebûn ku pîzza difroşin. Bi fêlbazî ewil pere ji rêwîyan standin, paşê trêne çû û ew bi pere û pîzza man.

Hêdî hêdî em nêzîkî Milan bûn. Di trêna Domodossola de min dîsa hestiyariya ku min 5 sal berê jiyabû yekem car hîs kir: Gola Maggiore, çiyayên Ossola, banê kevîran. Vê carê digel mêrê min Giuse. Dora nîvro em gihîştin cihê xwe.

Dê û bavê Giuse Armando li benda me bûn. Ew pîrozbahî bû: heke wan zengil bikirana.

Xwarineke bilez bi dayika Olîmpîa re û dûv re jî li baxçeya meya nû ya li navçeya Motta ji bo bêhnvedanê. Dotira rojê min dîsa dest bi karê xwe yê li kargehê kir û Giuse veşeriyane însaetê.

Fikirên min çûn ser diya min ji ber nebûna piştgirîya min, lê derhênerê min ê giyanî Don Benetti ez teşwîq kirim ku dua bikim, û min piştrast kir ku gelek kes jê hez dikin. Carinan ez û Giuse ji bo firavîne diçûn mala wê, û kêfa wê jê re dihat. Di vê navberê de, yek ji xwişkên min karek dîtibû ku alîkariya nû ji malbatê re dike.

Demek şûnda me ji dê, mam Olimpia û bavê Armando re ragihand ku ew ê di Tîrmehê de bibin dapîr û dapîr.

Min dest bi nerehetiya ducaniyê dikir lê kar bang dikir. Wê demê karker weke niha nehatin parastin. Giuse karibû ku karekî çêtir ji cîhê însaetê li derve bibîne: kargehek piçûk ku tiştên darîn çêdike, wekî fîsekên bermîlan, amûrên ji bo vekirina pelikên hiriyê û her weha "paungi" (topên rijandinên darî). Di meha pêncan de me dest bi seredana dikanan kir ku ji bo zarokê paşerojê ji nû ve jidayikbûyî de zarokek digerin. Firehiya her gav ji deriyê têketinê mezintir bû û neçar ma ku em biryara veguheztina malê bidin.

Wê demê tu ajans tunebûn, te diçû vir û wir dipirsî. Providence me kir ku apartmanek li qata duyemîn a xaniyek li via Scapaccino, rast nêzî atolyeya furrier bibînin.

Di demeke kin de me tevger organîze kir. Em êdî ne li navenda bajêr bûn, lê ne dûr jî, bêtir nêzî cihê karê min bûn.

Kirêya mehane 8000 lîre bû, ji bo heqdestên me yê hindik gelek bû, lê apartmanek xweş û geş bû. Di hewşê de em dikarin çend metre çargoşe zevî jî hebin ku ez dikarim giya û kulîlkên bîhnxweş biçim, evîna min e.

Dema ku me mifte stand, me jûreyan paqij kir û me pencereyên bi perdeyên bedew ên bi valans û perdeyên latan ên di metbexê de li xwe kirin. Piştî ku koç qediya, jiyana wekî normal berdewam kir. Zikê min her ku diçû zêdetir xuya dibû. Rojekê hevkarê ji min pirsî ka ez ê kengê ji bo betlaneya dayikbûnê biçim malê û şîret li min kir ku biçim cem doktorê jinan. Ji ber vê yekê min randevû bi taybet çêkir. Bijîjk hema ji ber ku ez zêde li bendê mam, min şermezar kir: "Tu nikarî piştî meha şeşan bixebitî û tu jixwe di meha heftan de yî: te rîskek girt." Dotira rojê min belge radestî ofîsê kir û karmend jî got ku ez nafî me.

Di vê navberê de min layette amade kir bi tevnên swêt, kiras, pêlav û pelikên ku ji çarşefên kevn ên ku diya min ji min re dabûn çêkirin.

Em jî çûne zaroka ku min bi çarşefên ku min bi rengên bêalî xemilandiye amade kiribûn, ku nizamî kur e yan keç e. Axir, êvara 2ê Tîrmehê, ava min şikest û bi çenteyên xwe ve em bi peyatî çûn nexweşxaneyê. Jinekologê ku min muayene kir ji Giuse re got ku ew dikare biçe malê. Xebat nû dest pê kiribû û bi qasî 20 saetan dewam kir. Roja din ew vegeriya nexweşxaneyê jidayikbûnê dema ku ez hîna li odeya zayînê li bendê bûm.

Di deqekê de kurek çêbû û hemşîre çû ji bavê zarokê re, ku hema ji hestan nexweş ket, jê re bêje. Piştî saetekê wê karîbû zaroka me ya yekem, bi navê Armando wek kalikê xwe hembêz bike. Piştî çend saetan dapîr û dapîr, mam û pismam jî hatin agahdarkirin. Wisa dixuya ku ew pitika yekem a cîhanê bû.

Beşa panzdehan - Em spasiya Xwedê dikin...

Hemşîreyên beşa jidayikbûnê ev mexlûqê ji goşt û xwînê piştî jidayikbûnê çend saetan anîn ser nivîna min. Ew dan ber sînga min. Ji xeynî kuçika gemarî ya ku zîzî di zarokatiyê de ji min re çêkiribû.

Rabûna nexweşxaneyê wê demê hefteyek bû. Berî ku em vegerin malê, em ji bo "paqijkirinê" çûn dêra nexweşxaneyê, bereketa kahîn.

Li beşê her tişt amade bû ku ez biçim malê, lê serê min dest pê dikir. Pîrikê taya min ceriband: 39. Diviyabû ez û kuçika xwe du rojên din jî bimînin. Di dawiyê de roja pêncşemê 12, hema hema sax bûn, em vegeriyan malê. Roja Yekşemê 15-ê Armando bi kursiya bi teker a nû tevî bavê xwe Giuseppe, hevalê xwe Mariuccia wekî xwedawend û bavê xwe Basilio, hevalê oratoriyê, birin ser vaftîzmê. Kêfa min tune ku ez biçim wê bûyerê, çimkî kalên ji ber xurafetiyê şîret li me kirin ku em li malê bimînin. Min xwe bi amadekirina xwarziyek piçûk razî kir.

Jiyana sêyan cûda bû lê min pir baş kir. Pir şîrê min hebû, pitik mezin dibû û min her hefte ji bo kontrolê dibir kreşê.

Mixabin di dawiya du mehan de ez vegeriyam kargehê. Wê demê kreş tune bûn. Dapîr li hev kiribûn ku her hefteyekê li wî binêrin.

Dema ku ez di saet şeşan de dixebitim, Giuse berî ku biçê ser kar wî pêç dikir û dibir cihê wî. Di bêhişê de ev zarok diêşiya û ez bi wî re digiriyam.

Mixabin min nekarî dest ji kar berdim. Hêdî hêdî, bi îman, me rêwîtiya xwe wekî sê kes berdewam kir: Xwarinên pêşîn, gavên pêşîn tiştên xweş bûn. Di roja yekem a baxçeyê zarokan de Giuse di dawiyê de karekî bi drav çêtir dît. Çend salan di dibistana seretayî de cerdevan bû, piştîre gazî şaredariyê kirin û li hevşaredariyê hat girtin.

Vê yekê derfetek çêkir ku ez dev ji karê xwe yê li kargehê berdim û xwe ji zarokê re terxan bikim û li bendê bûm ku ez birayekî piçûk bidim wî. Di 17ê

Tebaxa 1962an de, em bi bûyîna zarokê xwe yê duyemîn kêfxweş bûn. Luciano çermê sivik û bi porê blind bû, berevajî Armando. Çîrokek. Roja Yekşemê 26-ê ew bi bavê xwe Giuse, pismamê xwedayî Mariuccia û bavê xwe Antonio, birayê Giuse re imad kirin. Vê carê jî neçar ma ez li malê bimînim. Dema ku betlaneya min a zikmakî qediya, min dev ji karê xwe berda û xwe spartibû du zarokên xwe yên bedew.

Di 1ê Çiriya Pêşîn, 1962 de, Armando dest bi pola yekem kir ku bi pêşgotina xweya şîn û çenteyê dibistanê li ser milê wî bû. Me ew bi çend hêstiran emanet mamosta Leopardi.

Di heman serdemê de, Şaredarê Domodossola gazî Giuse kir û li qata duyemîn a avahiya bajêr, ku dema ku qasidê şaredariyê teqawît bû, vala ma. Di nav çend rojan de me tevger organîze kir. Li navendê hemû pêdiviyên me hebûn. Êvarê gava deriyê mezin hat girtin, em bûn mîrên bajêr. Me bi rihetî dikarî ji eywanê şaredariyê li xwepêşandanan temaşe bikin. Ji pencereyên xwe me dikaribû beşek ji sûkê bi kevneşopiya sedsalî bibînin.

Di vê navberê de Luciano gavên xwe yên pêşîn diavêt: ew bû maskota xebatkarên şaredariyê.

Ji bo zêdekirina heqdestên Giuse, min dixwest karekî îcad bikim. Min dest bi cil û bergên pencere, nivîn û balîfan ji bo hevalan kir. Gotin belav bû û ez bûm "xanima perdê". Di dema xwe ya vala de, Giuse fêrî amadekirina meclîsa rêzan bû û, şikir ji Xwedê re, me karîbû jiyaneke rehetir bibihêze.

Di 1ê Çiriya Pêşîn, 1968 de, Luciano jî bi mamoste Luisa Cerri re dest bi dibistanê kir.

Dem zû derbas bû. Havînê em bi konê kampê re diçûn betlaneyê li seranserê Îtalyayê. Carinan heta Sîcîlyayê, heta bajarê min.

Di tîrmeha '73'an de em li Val d'Aosta kon vedan û min dest bi nîşanên yekem ên ducaniyê kir. Di 16 Sibata, 1974 de, xwişka piçûk Daniela hat

Armando, ku hema hejdeh salî bû, û Luciano, ku diwanzdeh salî bû. Serdema karnavalê bû û kesên ku li bendika pembe ya li ser deriyê Şaredariyê dinêrin, difikirin ku ev henek e. Keşîşê civatê ji me re şîret kir ku em di şeva Paskalyayê de, bi hevala xwe Gianna re wek dayika xwedê û xezûrê me Benito jî wekî xwedawend pîroz bikin.

Ji bilî xurafeyan vê carê jî ez beşdarî çalakiya şeva 13ê Nîsanê bûm. Dotira rojê di resepsiyona li oratoriyê de sed mêvan hebûn.

Daniela jî mezin bûye û em niha extiyar in. Sê zarokên me 7 neviyên me dan: Stefano, Virginia, Greta, Lorenzo, Rebecca, Letizia û Matteo.

Çîrok bi dawî dibe. Di 19ê Îlona 2015an de min û Giuse 60 sal bi hev re pîroz kir.

Em spasiya Xwedê, Xatûna me û hemû kesên ku ji me hez dikin re.

La Mazza Concetta Maglio, li Novara di Sicilia di 18ê Avrêl 1936 de çêbû.

Naverok

1. Mala bavê
2. Ji vê dinyayê
3. Lîstikên di qûmê de
4. Rûn, tevn û çavê xerab
5. Kûyan
6. Vossia min bibore (Ronahiya stêran)
7. Emilia
8. Firîna quzilqurtîne
9. Deriyê bihuştê
10. Tusa bedew
11. Rûyê porselen
12. Violets
13. Jiyana nû
14. Hêlên me yên pêşîn
15. Em spasiya Xwedê dikin...

